

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(Môn bài nhà nước cấp số 2716/TBTT/CHBCI)

SỐ 110

10 ò

TUẦN LỄ TỪ 30-4

ĐẾN 5 1970
6-4-1979

CHỦ TIỆM kiêm ĐẦU BẾP : MINH VỒ

CỬA TIỆM 54 VỒ TÁNH, ỚNG NÓI 24.901 — 93.801

Wason
DS 531
C74++

SAO ĐỘNG

Mấy năm trước, đọc một bài thơ tự do của Nguyễn Sĩ Tế trên tạp chí *Sáng Tạo*, có câu :

« Chúng ta rủ nhau đi khêu mặt trời »

Tôi đã cười bằng thích. Và vì von nên thơ tự do là thơ khêu mặt trời. Ông Nguyễn Sĩ Tế muốn nói lên cái chí lớn của kẻ sĩ hôm nay. Là khêu mặt trời thứ mà cóc ai dám nghĩ chuyện tới gần. Vác sào màn đi khêu mặt trời thì buồn cười thật. Mặt trời khó khêu quá. Cho nên ông Nguyễn Sĩ Tế hết ham khêu nhưng từ đó, hễ ai toan tính làm việc gì trên sức lực của mình, tôi thường bảo họ đi khêu

mặt trời.

Mới đây, hai nghị sĩ Phạm Nam Sách và Nguyễn Văn Chức cũng rủ nhau đi khêu. Thay vì khêu mặt trời, họ lại khêu sao. Sao ở Giao Chỉ ta, đôi khi, đáng sợ hơn mặt trời. Có kẻ dám khêu mặt trời mà không dám khêu sao. Hai ông Nam Sách và Văn Chức đã khêu sao. Khêu một mạch mười vì sao lặn ! Hai trung, một đại. Cái sự khêu sao của hai ông đúng hay sai, tôi cóc cần biết. Biết nào có ăn cái giải yếm gì ! Tuy nhiên, khách quan mà nhận xét, hai ông này đã uống thuốc liều quá « đồ ».

Khen hai ông can đảm, có thể,

sẽ bị ăn đòn. Mặc dù, hai ông rất can đảm. Trong khi đồng viện của hai ông cầm miệng hèn từ ba năm nay như ca líp Lê Văn Thông, « nâng bị » nhà nước lỗ bịch như ca líp Hoàng Kim Quy, bợ dít Nixon một cách bỉ ổi như ca líp Đỗ Quang Giai vân vân, hai ông dám rủ nhau khêu sao khiến sao động chòm, hai ông can đảm lắm.

Kẻ sĩ từ thuở trời đất nời con cách mạng 1963 bị khinh bỉ thậm tệ. Xéng át giọng tất cả. Tay xéng Nguyễn Khánh làm một phát lừa kẻ sĩ lên miền gió lạnh mưa mùa. Tự đó, sĩ khí rụt rè trước vũ sĩ ! Nay hai b c

Sĩ Nam Sách và Văn Chức toan làm một cú vùng lên của kẻ sĩ chăng ?

Nếu mục đích của nó cao đẹp như vậy và đằng sau nhị vị không có cao bồi Texas, một trong nhị vị không hề là « người của Tổng Thông » nhị vị đáng được kẻ sĩ Giao Chỉ ca ngợi. Đã đến lúc chấm dứt triều đại vô biên độc quyền cứu quốc rồi ư ? Cứu quốc đâu phải hơi tí đòi đầu xéng ? Kẻ sĩ Giao Chỉ sẽ hoan hô nhị vị Sách và Chức ra rít. Nhưng không có kẻ bắt chó chạy rong !

DU THÂN CHI

MỘT TRUYỀN THỐNG MAN RỢ!

600.000 Việt kiều đã và đang bị cả một dân tộc tàn sát do tên Lol Nol Thủ Tướng xứ Cao Mên cầm đầu, phát động phong trào cướp đũa, không ngoai mục đích cướp hiếp phụ nữ và cướp đoạt những tài sản to lớn hiện hữu từ bao năm trước đã tạo nên bằng mồ hôi nước mắt. Chúng gây cảm thù bằng cách xuyên tạc vu khống cho tổ tiên chúng ta, những hành động ghê tởm tương tự như sự việc chúng đang làm hàng ngày: giết hiếp cướp đoạt phá trước sự hiện diện của hàng 100 ký giả Quốc Tế, các Toà Đại Sứ, Lãnh sự... Chúng lật chấp cả Công Pháp Quốc Tế, những lời kêu gọi chân thành, nhân đạo của Tòa Thánh các Giáo Hội Quốc Tế, Hành động đã man đó, đã gây sức động toàn Thế Giới trong đó có cả những Quốc Gia Cộng Sản. Chúng cố tình khiêu khích, bằng cách gia tăng tàn bạo, quyết tâm tiêu diệt tập thể những Việt Kiều.

Một dân tộc có truyền thống man rợ từ 1000 năm trước, chuyên nghề cướp bóc làm kế sinh nhai, lấy sự chém giết làm trò chơi giải trí. Dùng Đài Phát Thanh ngày hai buổi kêu gọi người bản xứ vốn tính hiếu sát trả thù, công khai cho binh sĩ tham gia tàn sát, cướp đoạt tài sản. Với một dân tộc có những hành động tàn bạo, man rợ như vậy chúng ta phải làm gì để cứu vớt những đồng bào vô tội của chúng ta.

Kêu gọi Tổng thống can thiệp tr ! Trong những ngày qua Ngài đã kín hồ cho quốc dân biết đã có cuộc tiếp xúc ngầm rồi đó sao? Hơn thế nữa Ngoại Trưởng Trần Văn Lãm nói:

— Những xác chết trôi sông có thể là Việt Cộng bị quân Miền giết!

Nhìn vào thái độ lạnh nhạt, thờ ơ của Chính Quyền miền Nam và lời nói của Ông Lãm, ta thấy ngay là vô lý. Với số quân 40.000 vô kỷ luật, súng ống cũ rích, không có kỹ thuật tác chiến Quân Đội Cao Miên làm sao có thể gây cho Cộng sản thương vong 1 số to lớn như vậy được, hơn 1000 xác trôi sông. Những trận đánh lớn có phối hợp B-52 Pháo Binh, Thiết Vận Xa, Phi Cơ, trong những cuộc hành quân hỗn hợp của ta và Đồng Minh mang ra mới được kết quả đó! Chắc Ông Lãm quên rằng trình độ dân trí của nhân dân ta đâu còn thấp kém như những năm trước 1945 nữa. Bây giờ họ biết suy đoán vững chắc, luận bàn chính xác, không cần bắt được tay dạy được tóc chỉ nghe qua lời nói, đã biết đâu là thủ đoạn đâu là hèn nhát vô trách nhiệm! Chẳng qua họ đau sót phải im lặng vì họ là dân trong một nước Dân Chủ có Hiến Pháp, có hơn một triệu quân thiện chiến được đánh giá ngang hàng với quân đội cường quốc. Trong giờ đau thương trọng đại này họ cần phải im lặng vì trong mấy năm gần đây, đã được nghe quá nhiều những lời đường mật, mà cũng chẳng đến đâu, tuy đã ba triệu Nôi Các thay đổi. Hàng ngày dân vẫn được nghe Ông nói gà Bà nói vịt, nay

(XEM TIẾP TRANG 5)

đàn anh đổi lập với nhà nước đàn em đổi lập với nhà bếp

Cái môi trường đề thương làm bậy là tham nhũng. Cái nguyên nhân của ha Đam loạn cũng lại là tham nhũng! Trường Giới Thạch sở dĩ phải bỏ Lục địa Trung Hoa mệnh mông đề ra hóng gió ở hòn đảo Đài loan nhỏ bé cũng chỉ vì lũ tham nhũng. VN cũng có hòn Phú Quốc và hòn Rái... Nếu cần chắc cũng có chỗ nghỉ hè nhưng tiếc rằng hai chỗ này nhỏ quá không phải là nơi lý tưởng nên hẳn những nhà có trách nhiệm sẽ chề và sẽ tìm cách diệt tham nhũng để được an tọa ở nơi có Hòn Ngọc Viễn Đông này.

Và, thằng thân mà nói, các ngài có trách nhiệm đã đề thăng dân mất tin tưởng một phần nào rồi, bây giờ là lúc cần phải lấy lại thăng bằng. Vậy thì, quý vị còn ngần ngại gì mà chẳng thẳng tay diệt trừ tham nhũng! Vụ 4 va ly đạo đức hiện kim vừa mới được phát giác là một dịp bằng vàng, một cao điểm dành cho quý vị vậy.

Trần dự Châu của es có tiếng tăm có công với nhà nước CS rất lớn lao, thế mà cũng chỉ vì CS muốn lấy điểm với dân và quân nên chúng đã chẳng ngần ngại, chẳng tiếc rẻ cho đương sự hui nhị ti. Chúng ta không phải CS mà chúng ta có mục đích thật sự vì dân, làm những gì dân muốn. Vậy thì kẻ chủ mưu của 4 va ly đạo đức hiện kim kia dù có là một nhân sĩ tiếng tăm hay một Tướng Tá tài ba nhưng đã làm bậy thì các ngài cũng chẳng nên vì lý do nào mà bỏ qua để đại sự bị sút mẻ nếu không nói là đổ vỡ. Có tài, có tiếng mà có tội vẫn thẳng tay trừng trị, đó mới là công lý, đó mới là thượng tôn pháp luật, đó mới là vì dân. Dân là cả. Được lòng dân là được tất cả.

Kề hèn này còn nhớ đã có lần bóc xê la bút mà bóc thơm NS Chức về hai việc: Dám làm thân con kiến để kiện củ khoai và dám tuyên bố sẽ mó dái ngựa. Ngày 24-4-70 ông đã làm cái điều ông nói.

Ờ VN ta, nhất là thời buổi này, dám nói đã là một sự quý hóa, dám làm điều đã nói thì quả thật là hiếm hoi, nhất là việc làm của ông lại trực tiếp liên quan đến toàn những ông bự cả, như vậy ông còn can đảm nữa.

Người dân kỳ vọng ở ông và mong sao việc làm của ông có kết quả, kỳ vọng ở ông và những người chung chí với ông rất nhiều, nhưng thú thực, kề hèn này vẫn cảm thấy... thế nào ấy. Liệu ông và các bạn ông có đi được đến cuối đường không hay lại nửa chừng rẽ vào Viễn Đông mà làm ly nước mĩa cho mát ruột, hạ hỏa thì buồn lắm! Liệu rằng ông có bị toi bởi hoa lá vì ngựa đá hậu không? Nông a ri về u là điều chả ai muốn cả! Chúc ông thượng lộ bình an không bị ngựa thật, ngựa gỗ, ngựa sắt và ngựa... người cản trở. Và mong rằng vòng hoa chiến thắng định tặng ông không phải gửi trả cô hàng hoa.

Pha gay cần đến nghệt thờ là pha đầu súng. Tiếc rằng VN mình không có luật đồng cỏ để cho những Clark Gable trở tại bản chậm thì chết. Tiếc thay! Nhân vụ này Con Ong đề nghị NS Chức nên đưa ra một dự thảo luật tu chỉnh Hiến pháp để có thêm một điều khoản: « mọi công dân khi đánh rơi mất danh dự được quyền mua lại, sang, nhượng của từng cá nhân bằng... súng đạn hoặc bằng đô la Hàng Kông, đô la Mỹ » nếu được chấp thuận thì hồi suất phải rất hạ.

THƯỢNG BÁT CHÍNH, HẠ TẮC LOẠN

Lục Xi

VẠN TÓC MAI

Đổi thoại tại Givral

— Nay, tướng Đỗ Cao Trí tham nhũng như nghị Nguyễn văn Chức tổ hả?

— Thiên địa tù mù.

— Ờ, bộ anh tưởng nghị sĩ không biết nơi mà ăn cỗ ư?

— Tôi đếch biết. Tôi đang trốn lính thấy mẹ. Tôi vô tư vụ này.

Tại Brodard,

— Không ngờ vị anh hùng họ Đỗ lại thân bại danh liệt vì một nghị sĩ.

— Sức mấy.

— Thường thì vì nhân chết bởi cái gai.

— Còn đầu xéng, « Công dân » Chức bản đầu lại tướng Trí.

— Ông nghị Giải bắt phải sống lại thời thượng cổ man đi mọi rợ ông mới cho đầu xéng.

— Xéng giải quyết ở nhiều nơi. Không công khai thì bí mật.

— Mẹ kiếp, nghị sĩ Chức nên đặt Tô Bia cái hôm trước đi là vừa.

Tại Pagode

— Sư nó, tướng Trí trong sạch, anh dũng, nghề nhất nước mà nó tổ ông tham nhũng.

— Ờ, bộ nó, tướng của tao liêm khiết giản dị, tọc không hề chải bi ăng tin thì ông tham nhũng làm gì? Chúng nó phải nhìn quanh chúng nó chứ. Anh em chúng nó có thằng nào bản không? Tướng Trí giữ gìn an ninh vùng III cho chúng nó đầu hót mà chúng nó còn dám tổ ông.

— Tướng của anh sạch nhất.

— Đúng.

— Nó bảo nó tổ đúng nhất.

— Đúng.

— Lại đúng à?

— Ờ, đúng tuốt mo. Cả nước sạch rồi cả nước bản. Chiến tranh mà...

Truyện dài Cổ Trung Ngươn

Thế là, Một Núi thay vì ăm 100 xin, bị Jean đờ Cỏ và Văn Lãm nghiền mất 6 choạc. Ưc lòng, Một Núi uốn cong ngòi bút, đổi sự giả thành sự thật. Và lấy lại giá trị của một ký giả tập sự. Họ Cỏ không chơi được ai, xoay sang kiện Con Ong. Trong khi đó họ Cỏ hứa hẹn, cam kết với Dược sĩ Đoàn do người Vũ Biền làm chủ tịch không dám để nhân viên Cophavina dở trò dao búa với các y sĩ nữa. Họ Cỏ nhờ họ Đặng xin lỗi gián tiếp y sĩ Đoàn và bác sĩ bị tên dao búa của Cophavina hành hung và xuyên tạc « ăn quýt » những... hai ngàn! Bức thư của Dược sĩ đoàn từ nguyện làm sạch một vụ bôi bôn y sĩ do Cỏ Trung Ngươn chủ mưu đã đăng trên vài nhật báo. Tự nó, nó chứng minh Cỏ Trung Ngươn xuyên tạc, bịa đặt một cách bỉ ổi. Thế mà còn bày trò kiện Con Ong. Vô phúc đảo tung đình ông Cỏ ơi, ông đã xin lỗi y sĩ y sĩ nọ thì cũng nên bãi nại vụ kiện Con Ong, Muối Saigon là vừa. Nếu ông ngoan cố, chúng tôi sẽ lấy làm một sự phí giấy mực viết truyện dài: Cỏ Trung Ngươn thật dài dài...

Đồ khốn nạn

Sáng sớm hôm mới đây, gã Sóc Voi ghé tòa soạn Con Ong đường Võ tánh, chiếc xe Lambretta đậu ở lề đường một cách rất hiệu hòa.

Bỗng dừng một tên Mèo từ đầu de chiếc xe Jeep bít bùng số US Navy 94-75881 tới, úi xe của Sóc Voi tề lẩn kèn, trầy mốp lung tung, gãy cả cái chống, xe cóc đứng nổi nữa.

Thoạt đầu tên Mèo còn cãi bướng, nhưng sau biết mình lỗi sò sò, hẳn nản nỉ gã Sóc Voi cho hẳn chạy đi lấy tiền và sẽ trở lại trả tiền sửa chiếc xe đã bị hẳn làm hư.

Thấy tướng tá tên Mèo này cũng không đến nỗi « cao bồi tếch xa », gã Sóc Voi hy vọng hẳn có chút văn miêng trong người sẽ không nói láo nên để cho hẳn đi.

Ai dè được thả ra là nó... bươm luôn, từ lúc đó cảm thấy cái bản mặt lồn lệt của nó đâu nữa!

Thì ra thằng Mèo nào cũng như thằng Mèo này, hễ cứ lái xe đụng người ta là tìm cách phũ phàng chẳng thằng nào muốn chịu trách nhiệm về những tai nạn do mình gây ra cả. Chả trách được báo Hòa Bình chửi chúng nó cả tháng trời nay cũng chưa hết đề tài.

Sư chúng nó chứ, ngày nào mà thằng VS-Navy 94-75881 chưa chịu bồi thường cho chiếc xe ọp ẹp của Sóc Voi, bọn chúng ông cứ coi tất cả những thằng Mèo lái xe ầu chúng bây là... khốn nạn cả một lũ!

NÓI LÃO MÀ CHƠI

★ Nói lão mà chơi, nghe lão chơi VƯƠNG SỸ TRINH

Nói lão mà chơi, nghe lão chơi
Đàn đưa lất phất hạt mưa rơi
Chuyện đời đã chán không buồn nhắc
Thơ thần nghe mà kẻ mấy lời.

Ba tháng đầu Năm Chó...

Chuyện đời đã chán, không buồn nhắc... Lòng những chỉ muốn: thơ thần nghe mà kẻ mấy lời... Nhưng không thể được. Sinh vào thời buổi loạn lạc, nhiều nường này, đến bậc thánh cũng phải động lòng, phải lên tiếng chỉ rủa, đừng nói gì đến Gã Thâm, một kẻ chỉ mới học đòi làm quân tử.

Hôm nay là vừa hết tháng Ba Năm Chó. Ba tháng đầu Năm Chó đã đem lại cho chúng ta thật nhiều rối loạn nội bộ. Nhờ chính sách « quân công thăng tiến » tích cực giúp đỡ dân nghèo mà người có công thực hiện lớn lao nhất là Ông Tổng Kinh Phạm Kim Ngọc, vật giá leo thang nhanh và mạnh như chưa từng bao giờ leo nhanh như thế. Cứ tình trạng này mà tiến tới, đến cuối năm Chó này, dân chúng đô thị sẽ rách như cái mền, rách không còn chỗ mà vá. Cũng chính vì đói khổ quá, cơ cực quá, chịu không thể nổi, thương phế binh ta mới khắp khiêng đứng lên đòi quyền sống, chiếm đất cát những căn nhà siêu ục, rồi sinh viên biểu tình ủng hộ lam phiên quý nhân viên của Tổng Nha CS đã vất vả điều tra đặc công cộng sản lại phải áp dụng « kỹ thuật điều tra » làm bọn thư sinh què lè, kết lết...

Tháng Ba cũng là tháng có ngày Giỗ Tò Hùng Vương. Có lẽ vì Tò về, thấy con cháu bề bối, khốn nạn quá nên Tò giận, Tò dỗi, Tò phạt, Tò không thêm nhân và Tò để mặc cho bọn Quý sứ, âm binh, tà ma nhiều loạn đất nước. Vụ Thương Phế Binh chưa xong thì nổ ra vụ sinh viên chống đối, bị bắt và bị khép vào tội công sản rồi tiếp đó là vụ Việt Kiều ở Cam Bốt bị lính Miên tàn sát: Tên Lon noi, bắt chấp điện văn chức mừng của Phó TT ta, đã dùng sự có mặt của bọn CS trên đất Miên để giết hại, cướp bóc tài sản của đồng bào ta. Sự trị tội của chánh quyền ta, nhứt là của ông ngoại Lâm, trong việc can thiệp vào vụ tàn sát này làm cho dư luận dân chúng phần nò và đau buồn. Trong khi các báo thế giới đã đăng những bức hình chụp cảnh xác Việt Kiều thả trôi trên sông Cửu Long, trên Tonlé Sap — cả trăm xác người

trôi trên sông, xác đàn ông nằm sấp, xác đàn bà nằm ngửa — những viên chức cao cấp của ta vẫn còn lên tiếng nói rằng: đừng tin vội ở những nguồn tin báo chí, dù là báo ngoại quốc. Vì báo chí rất hay loan tin sai. Phải chờ điều tra hư thực xem có thật là có sự tàn sát Việt Kiều ở Cam Bốt hay không... Nghe lời những vị này tuyên bố, thẳng dân có quyền nghĩ rằng chắc đến khi Việt Kiều ở Cam Bốt bị giết không còn một mống, các vị đó mới can thiệp và lúc đó, các vị ấy vẫn còn cho là chưa muộn.

Miền là một giống dân hiền và chậm tiến kém xa dân tộc Việt. Nhìn vào lịch sử cận kim, ta thấy bọn vua chúa Miên vẫn phải triều cống và nhờ vả uy vũ của triều đình ta. Quân ta nhiều lần đã sang trấn đóng Thủy Chân Lạp để giúp bọn Vua Miên ngồi vững trên ngai. Nếu không có bọn thực dân Âu Châu sang chiếm cứ Á Châu, chỉ cần đến giữa thế kỷ 20, danh hiệu Thủy Chân Lạp đã có thể bị mất trên bản đồ thế giới.

Việc sinh viên ta chiếm tòa Đại sứ bỏ không từ nhiều năm nay của Cam Bốt ở đường Lê văn Duyệt, Saigon, nếu luận theo công pháp quốc tế, là một hành động vi phạm. Nhưng bọn Cam Bốt thẳng tay giết hại, cướp bóc, hăm hiếp đồng bào ta bắt chấp công pháp cũng như tư pháp, việc ta chiếm Tòa Đại sứ của chúng nếu có phạm pháp, cũng chẳng thấm vào đâu với việc đồng bào ta bị chúng tàn sát dã man như chưa từng bao giờ xảy ra trong lịch sử dân ta.

Buổi sáng cuối tháng ba, Gã Thâm đi qua đường Lê văn Duyệt, đường bị dăng dây thép gai, kẹt cứng. Nhìn lên mặt tiền Tòa Đại Sứ Miên, thấy kẻ hàng chữ: Trụ Sở Tổng Hội Sinh Viên-Học Sinh Việt Nam.

Xét về lý thì việc sinh viên đã chiếm Tòa Đại Sứ nó là bất thuận, nhưng lại xét về tình nó thẳng tay giết hại dân mình, nếu mình khỏe, nếu mình không bị bọn Việt Cộng khôn nan cầm chân, đúng lý ra mình phải đem quân đánh thẳng vào Nam Vang, hưng binh văn tội bọn Lon Noi, xá gì đến việc chiếm một tòa nhà của nó, hơn nữa đó chỉ là một tòa nhà bỏ không từ lâu...

Dây thép gai...

Thủ đô VNCH, tức Sê goong, đã bị bọn nhà báo Mèo phong cho chức vị: « Thành phố bản nhất thế giới... » Nhìn quang cảnh SêGoong trong 3 tháng đầu Năm Chó, GT thấy rằng Sê Goong còn có thêm một danh hiệu nữa: « Thành phố nhiều dây thép gai nhất thế giới ».

Nhiều dây thép gai và nhiều cảnh sát dã chiến nữa. Một triệu thước dây thép gai được dăng quanh dinh Độc Lập, ngăn cách vị nguyên chủ lãnh đạo với dân. Xét về mặt người chặn dãn phải gần dân, phải có dân, những hàng rào dây thép gai đó thực là một mâu thuẫn, một mỉa mai đau đớn và chua xót cho cả người lãnh đạo với dân chúng có lòng.

Tình yêu và lòng tin không thể sống chung, không thể cùng đứng hay cựa sát với dây thép gai. Chỉ bao giờ đất nước ta không còn bóng dây thép gai và cảnh sát dã chiến nữa, đất nước ta mới có thể khá được !!

Theo đúng truyền thống dây thép gai của dân Độc Lập, tất cả những cơ sở cần. sát trong thủ đô cũng thẳng tay tận dụng dây thép gai. Đoạn đường Võ Tánh ở trước cửa Tổng Nha bị chặn cả đoạn đường cạnh đó cũng bị chặn luôn. Đặc công VC đâu chẳng thấy, chỉ thấy khổ nam nữ thị dân bị nạn kẹt xe. Điều hình là đường Mạc đình Chi ở ngang Ty C.S. Quận nhất buổi tối một đầu đoạn đường này bị cảnh sát Q. nhất chặn không cho dân đi, đầu kia là tòa Đại sứ Mỹ, vài ba ông Mèo to tở bố vác Shotgun đứng trấn, dân lành ló ngó đi lạc vào đó cứ như là vào Mê Hồn Trần không mắc bệnh teo chim cũng trở thành teo chim.

Lại thêm những trường Sinh Ngữ Quân đội rải rác trong các phố chính của thủ đô — Mỗi ngày đến tầm 12 giờ tan sở, những trường này tan ra, lại thêm nhiều đoạn đường cấm không cho dân đi qua. Nạn kẹt xe ở thủ đô Sêgoong trở nên trầm trọng thường trực. Thằng dân Sêgoong đi trong thủ đô mình mà sợ hãi khổ sở như đi qua bãi mìn...

Làm phiên dân càng ít chừng nào càng tốt !! Người lãnh đạo nào cũng biết như thế, nhưng không hiểu sao ít người thêm chú trọng. Cảnh sát ta có võ khí đầy đủ, vẫn hằng ngày truy tầm Việt Cộng để tới thộp cổ chúng, sợ gì chúng tới tấn công? Trụ sở ta có tường bao quanh, có lô cốt, có ụ súng, giữ nhà từ vách tường vào là được, cần gì phải chặn cả công lộ không cho ai qua lại. VC nó tưởng mình sợ nó, nó mừng...

« Sĩ cẳng đàn »

Thương phế binh, Sinh viên, Cam Bốt... Từng ấy vụ như một trận xa luân chiến, thay phiên nhau tấn công nội bộ ta toi bồi hoa lá. Vụ Cam Bốt còn đang gây phần nò ngút trời thì lại nổ thêm vụ những nghị sĩ Thượng Viện tố cáo tướng lãnh ta ăn cắp, tham nhũng. Các tướng Nguyễn văn Vỹ, Cao văn Viên, Đỗ cao Trí thì nhau... thanh trừng thanh nga. Nội bộ ta thực chưa từng bao giờ bị thâm đến như 3 tháng đầu Năm Chó.

« Sĩ cẳng đàn » Thượng Viện tố cáo tướng lãnh nổ ra nhân vụ 4 và ly bạc bị vỡ ở Tân Sơn Nhất. Tướng Trí lên can vì có ông chú là Thiếu Tá Đỗ cao Đăng bị bắt với 4 và ly bạc, Tướng Viên mang tiếng vì phụ nhân, Tướng Vỹ bị phiên nhiều vì vạ miệng !! Chưa biết rồi vụ này sẽ đi đến đâu và T.T. Thiệu sẽ giải quyết ra sao.

Nếu ông T.T. Lâm, người điều khiển chương trình Người Dân Muốn Biết trên Ti Vi, thực sự bành... tướng ông nên mời các ông Nghị Phạm Nam Sách, Nguyễn văn Chức lên Ti Vi để quay mấy ông về những lời tố cáo các tướng lãnh, hoặc mời những tướng bị tố, bị xúc phạm lên Ti Vi để trả lời. Đó mới là những vấn đề mà Người Dân thực sự muốn biết !! Ông mời những « của nợ » lên Ti Vi để hỏi về chuyện Xi-nê cô-soong thì đó chỉ là những vấn đề mà ông muốn biết, đâu có dính gì đến dân? Chán thấy mẹ !!

GÃ THÂM

Người chủ tiệm Con Ong sáng nay đã dăng đàn, không phải ở Thượng, hay Hạ Viện, dèch ở đâu dính dăng đến nhà nước Giao Chỉ, người đã hiên ngang dăng đàn ở khoảng đất mùa may của Con Ong : người chủ tiệm hung hãn tuyên bố rất hách : Hơn lúc nào hết, kiều bào đã chôn chui, chôn nhủi từ Cao Man trở về, đang được nhà nước Giao Chỉ ta cho vào một trại tập trung, đói khát, rách rưới, a lè hấp Con Ong phải mở chiến dịch THƯƠNG XÓT, Thọ viết, thọ vẽ, và mọi thứ thọ của Con Ong phải nghĩ việc thương làm, dồn mọi nỗ lực vào chiến dịch này, người chủ tiệm nói tiếp: Ai không tán thành dơ tay, ai tán thành khỏi dơ tay.

Tòa soạn im phăng phắc, bầu không khí đang nhuộm màu « quan tài », sau mười lăm phút không có tay nào tỏ vẻ phản đối, chủ tiệm bèn đi vào phần bầu bán.

Có « Em » phản đối... thắc mắc

Người chủ tiệm và toàn thể « qui dũ » quắc mắt nhìn xuống phía dưới, tôi đã lỡ dơ tay không tài nào cất đi được, mặc dù sợ hãi những tia mắt hung dữ, một tiếng nói bật lên : Nói gì nói mau. Tôi khép nép thưa : — Dạ thưa người chủ tiệm, thưa tất cả, chiến dịch THƯƠNG XÓT vừa được chủ tiệm đưa ra tất cả đều cho là hay, nhưng tôi... ý quên, « Em » có thắc mắc. Sự thắc mắc có hai điều :

Một là « em » rất r ướn hưởng ứng, nhưng « Em » dèch có xu teng nào cả thì làm sao, em chỉ sợ những thằng thối mồm, những con động cợn cho em là ăn có trong chiến dịch THƯƠNG XÓT.

Hai là « em » thấy báo chí dăng là chính quyền Giao Chỉ ta đang mở chiến dịch cứu trợ, để chính quyền làm, ta hưởng ứng — Thưa « em » chỉ có thể thôi, xin hết.

Người chủ tiệm Minh Vô hét vang, chửi bới om sòm, sau đó giải thích :

Điều một ta giải đáp là, mọi người ở đây đều đẹp cả, rách như nhau, làm việc này... chiến dịch

BA QUE SỎ LÁ

Khổ rách xót thương rách khổ

★ THỢ HỨC

THƯƠNG XÓT vì chúng ta cùng chung cảnh ngộ, cũng mướp như nhau cho nên dễ cảm thông, vậy không cần tiền bạc, chỉ cần thiện chí, ví dụ : Ta hãy xin, đi góp nhặt tiền bạc mọi nơi, các ông to đàu, các bà chuyên thoa dầu cù là cho kẻ què cụt, buộc họ phải cho tiền, ta đâu có xấu hổ, ta xin tiền, xin quần áo, vân vân và vân vân, mỗi tuần lên Tây Ninh đưa cho Việt kiều.

Điều hai, chính quyền Giao Chỉ làm gì, mặc xác họ, đó là quyền của nhà Nước, ta không có quyền ngăn cản, đường ta ta cứ đi, việc ta ta cứ làm, ta và nhà nước cùng thì đua, rồi người chủ tiệm móc trong túi ra tờ « nhật chính » đọc lớn « chúng ta trông cậy vào ai bây giờ ? Chính phủ rồi đây sẽ ngang nhiên cung cấp vũ khí cho Cao Miên để giết hại đồng bào, chúng ta không thể ngồi đây mà trông vào chính quyền, thì đồng bào tại Cao Miên sẽ chết dần mà chính chúng ta cũng sẽ chết hết » sau chót người chủ tiệm đọc lớn, đây là lời của một vị dân cử DB Trần Công Quốc. Sau phần giải đáp thắc mắc, một cuộc thảo luận rất công khai được mang ra, chủ tiệm và toàn thể Thọ viết C O đều đồng ý lấy bản doanh của C O số 54 Võ Tánh làm Trụ sở của Chiến dịch THƯƠNG XÓT.

Thợ Hức kêu gọi ở tám lòng quảng đại của mọi người, hãy vì tình ruột thịt mà cùng với chúng tôi những người thợ viết góp ít nhiều, tùy theo giàu nghèo, và lòng ... dạ để cứu giúp cho đồng bào ta đang khốn đốn vì rợ man rợ. Chúng tôi đã mở toang toác

cửa tiệm số 54 Võ Tánh, bắt luận ngay đêm xin cứu viện hãy chiếu cố lời kêu gọi này, hạ thần Thọ Hức xin đại diện kiều bào ta đang ngáo ngoai cảm tạ ơn sâu quý vị trước.

Đổi thoại và đấu súng

Giữa khi Việt Kiều ta đang khốn đốn, tính mạng như chỉ mảnh treo chuông, trứng để đầu gậy vì bọn « Lòng Non » ở Cao Man, và giữa khi những tiếng kêu vì đói, vì khát của một số đồng bào « xé rêu » chạy thoát từ cam bù chia. Trở về phần đất bên này, họ đang lâm vào tình cảnh khốn khổ, không nhà không cửa, không ai đoái hoài thương tưởng, thì một ông Tướng vì bị « tố khổ » đã nuốt vô họng nào cây ở rừng, nào cát sạn v.v.... lời tố cáo đó dèch biết có trúng hay không, chuyện đó hậu xét, tính sau, duy chỉ biết ông Tướng đó đã gửi thư đòi đổi thoại và đấu súng.

Các ông muốn đổi thoại, ở mặc xác các ông, các ông thách nhau đấu súng, ở mặc xác các ông, ta dèch có can hệ gì, duy chỉ có một điều ta xin các ông hãy để chuyện đó lại, hãy gác qua bên, các ông là người điều binh khiển tướng, các ông là người tranh đấu cho dân, vậy hơn lúc nào hết chuyện thách nhau đấu súng này đâu nọ hãy bỏ qua, hãy lo trong cái lo chung của bản dân thiên hạ, hãy gia nhập vào đoàn quân C.O để cùng nhau THƯƠNG XÓT kiều bào ; giặc Cao Man đang giết đồng bào ta bên nò, các ông hãy dành những viên đạn đồng để thanh toán nhau vào việc phạt Cao Man, các ông to mồm to lầu cũng xin to mồm các ông « Lòng Non », đất nước đang cần đến đạn của các ông và sự to mồm của các ông vào việc cứu độ sinh linh.

Sau chuyện này, các ông muốn làm gì cũng được chuyện của các ông bố dứa nào dám ngăn cản, phải thể không anh chàng « giăng gô » còn sống, và anh chàng « giăng gô » mất sống to mồm.

NOC ĐỘC

Việc tố Tướng tham nhũng làm mất hay làm tăng uy tín của Quân Đội?

Vụ hai Nghị Sĩ Nguyễn Văn Chức và Phạm Nam Sách tố ba Tướng Đổng Cao Trí, Đặng Văn Quang và Cao Văn Viên có liên hệ đến các hành vi tham nhũng, đã nổ tung như một trái bom.

Dư âm của trái bom đó, ngày càng sôi nổi.

Tổng Thống nói rằng các Nghị Sĩ không nên dùng diễn đàn Quốc Hội để tố như vậy. Vì nước ta đã có hiến pháp, luật pháp và các cơ quan hiến định như Giám Sát Viện. Nếu các Nghị Sĩ có đủ bằng chứng tham nhũng thì cứ đưa cho Giám Sát Viện điều tra.

Đại Tướng Cao Văn Viên nói rằng ông đã từng xin từ chức hai lần, nhưng vì bị tố, nên ông nhất định ở lại chức vụ. Ông yêu cầu thành lập một ủy ban điều tra để biết rõ trắng đen.

Tướng Đặng Văn Quang vẫn còn lên tiếng. Trong khi Tướng Trí rất ôn ào. Ông đã thách Nghị Sĩ Chức đấu súng, và nói rằng Tổng Thống cần lên tiếng để «bảo vệ uy tín của quân đội». Vì tố tướng lãnh tham nhũng là làm hại cho uy tín của Quân đội.

Sau đây, «Con Ong» xin nhận xét về từng phản ứng kể trên:

MỘT

Việc tố cáo các hành vi bê bối của các nhân vật cai trị đã từng xảy ra nhiều lần trước Diễn Đàn Quốc Hội. Nhưng phần lớn, chỉ tố các nhân vật hành chánh, và chính trị. Như các Tổng Bộ Trưởng, Tổng giám Đốc v.v... có lần, một ông Dân Biểu đã tố cáo Cựu Thủ Tướng Trần Văn Hương và chánh phủ của ông là «tập đoàn ăn cướp»!

Nhưng Tổng thống chưa bao giờ lên tiếng về những lời tố cáo kinh khủng đó. Lần đầu tiên có ba ông Tướng bị tố cáo đích danh, thì Tổng thống lên tiếng ngay. Điều này chứng tỏ: Đối với Tổng Thống, Tướng lãnh quân trong hơn cả Thủ Tướng và Tổng Bộ Trưởng.

Tổng Thống còn nói rằng nước ta đã có Giám Sát Viện và các cơ quan hiến định, nên các Nghị Sĩ không nên tố Tướng tại diễn đàn Quốc Hội.

Đúng là nước ta đã có các cơ quan hiến định, có Viện Giám Sát, để diệt trừ tham nhũng. Nhưng nạn tham nhũng ngày càng hoành hành, điều đó ai cũng biết, vậy mà các cơ quan hiến định có bắt được vụ tham nhũng đáng

kể nào đâu. Viện Giám Sát sau khi xét đi xét lại, chỉ đề nghị trừng phạt rất nhẹ ông Tướng Toàn, nhưng có ấn thuagi đầu. Khi những cơ quan chuyên lo về việc diệt tham nhũng không làm được đúng những điều dân chúng kỳ vọng thì «chẳng đáng đứng» các Nghị Sĩ phải tố cáo trước diễn đàn quốc hội.

Hơn nữa, việc tố cáo tham nhũng trước diễn đàn Quốc Hội, cũng là một quyền hiến định của các Nghị Sĩ.

Vậy thì, chẳng những không nên trách các Nghị Sĩ tố tham nhũng trước diễn đàn Quốc Hội, đáng lẽ Tổng Thống còn nên khuyến khích, miễn là các Nghị Sĩ phải tố đúng, để khỏi có hại cho người bị tố.

HAI

Phản ứng của Tướng Cao Văn Viên có vẻ ôn tồn, đúng với địa vị quan trọng của ông. Việc ông đề nghị thành lập gấp một ủy Ban Điều Tra cũng rất phải.

Nhưng quyết định không từ chức của ông cần phải bàn cãi. Vì làm thế nào có thể điều tra một cách vô tư, nếu tất cả những người bị tố cáo vẫn còn tại chức?

Điều tra để làm gì?

Câu trả lời, là điều tra để thu thập bằng chứng. Nhưng khi những người bị tố cáo còn tại chức, thì rất khó mà thu thập bằng chứng. Ai dám ra làm chứng, ai dám cung cấp tài liệu khi những người bị tố cáo có quyền sinh sát trong tay? Người ta vẫn nói «cây ngay không sợ chết đứng», nếu quả thật các Tướng bị tố cáo đều là «cây ngay» thì chẳng sợ gì. Nếu quả thật Tướng Viên đã có ý định từ chức, thì bây giờ là dịp tốt nhất để Đại Tướng thực hiện ý định. Việc này chẳng những làm cho Ủy Ban điều tra theo đề nghị của Đại Tướng dễ làm việc, mà sự từ chức đúng lúc, còn gây một sức động tâm lý rất có lợi cho uy tín của Đại Tướng. Vì quyền hành là nguyên nhân, là «phương tiện» của tham nhũng. Một người không tham quyền cố vị, chắc chắn là người không tham nhũng.

BA

Về phản ứng của Tướng Trí, có nhiều cái để bàn luận.

Trước hết, là vụ thách từ chức. Nếu Tướng Trí là một ông lãnh chúa thời Trung Cổ, thì việc thách đấu gươm đầu súng là điều rất hợp. Nhưng

bây giờ là thời đại dân chủ pháp trị, chứ không phải thời Trung Cổ hỗn mang, thời chỉ có lý của kẻ mạnh là đáng kể.

Hơn nữa, các hình thức thi bằng cách đấu võ khi hiện nay đều bị luật pháp của các quốc gia tân tiến ngăn cấm. Ngày nay, chỉ có những tay «giang hồ đứng bên» là còn thách thức đối phương thì thì mà thôi. Theo một Nghị Sĩ, ông Bùi Văn

Giải, thì đấu súng là «một hành vi man rợ thời Thượng Cổ».

Thời dân chủ pháp trị, mà vẫn hành động như một lãnh chúa thời Trung Cổ, là... không hợp thời!

Điều thứ nhì, Tướng Trí cho rằng việc tố cáo ông đã làm suy giảm uy tín của Quân đội, nên Tổng Thống cần lên tiếng để «cứu vãn uy tín của Quân đội».

Quân đội là một tập thể, mỗi ông Tướng bị tố cáo, chỉ là 1 trường hợp cá nhân. Uy tín của cá nhân, và uy tín của Quân Đội, là hai việc riêng biệt. Các Nghị Sĩ không tố cáo tất cả Quân Đội đều tham nhũng.

Nếu ông Tướng làm những điều tốt, nếu được chiến công hiển hách, tức là ông Tướng làm tăng uy tín của quân đội. Nếu ông Tướng làm bậy, tham nhũng, là ông Tướng làm cho uy tín của Quân đội bị suy giảm.

Nếu ông Tướng làm tốt,

thì cả nước biết, toàn quân biết, dù có bị tố cáo thì uy tín của ông Tướng vẫn sáng tỏ, uy tín của Quân đội vẫn nguyên vẹn, chỉ có kẻ tố là mất uy tín.

Nếu ông Tướng làm bậy, ông Tướng tham nhũng mà có người tố cáo để chấm dứt cái trò bậy đó, thì chẳng những không làm cho uy tín của Quân đội bị suy giảm, mà thực ra, đã cứu vãn uy tín của Quân đội. Người ta thường nói: «một con sâu làm rầu nồi canh». Vậy thì việc nhốt sù trong rau là để bảo vệ nồi canh ngon, chứ không phải làm rầu nồi canh hư đi.

Tóm lại, chỉ có mỗi một vấn đề được đặt ra là tố đúng hay tố ầu. Nếu Các Nghị Sĩ có trong tay đủ bằng chứng xác thực, thì việc tố cáo các Tướng lãnh tham nhũng tại diễn đàn Quốc Hội là việc nên làm. Còn nếu là tố ầu không nên.

gãi háng

«Ngồi rù gãi háng dúi lùn tùn»
(Thơ Trần Văn Hương)

Cái Dzu

Vụ sinh viên học sinh bị tra tấn, lúc đầu chỉ là tin đồn. Nhưng rồi cái tin đồn đó càng ngày càng lớn, và cuối cùng, khi tòa Mặt Trời truyền phóng thích 10 Sinh Viên Học Sinh, thì cái tin đồn đã đổ hoàn toàn thành sự thật. Bởi vì những người nghi ngờ tin đồn nhất, khi nhìn thấy vết tích tra tấn còn trên thân thể các Sinh Viên Học Sinh được phóng thích, cũng hết nghi ngờ.

Một trong những người đa nghi về cái phong trào chống chính phủ, là Cựu Đạo Xá Dụng. Cựu vốn là người chống cộng cùng mình, nên cựu rất sợ Cộng sản nó lợi dụng. Nhưng sau khi quan sát những vết tích trên người các SVHS bị giam được tạm phóng thích, cựu cũng đành kết luận rằng việc tra tấn SVHS là chuyện hoàn toàn có thật.

Cựu đã viết trên số báo ra ngày 25-4-70 nguyên văn như sau:

Đã đến, đã coi

Cái chuyện mà C.P nên làm bây giờ là ra lệnh cho Ủy ban Điều tra vụ SV bị tra tấn đã man tới ngay Trường Nông Lâm Súc ở 45 Cường Để, đặt bàn giấy làm việc tại chỗ, làm liền từ 24 tiếng đồng hồ, nếu cần cho mấy anh nhà báo mang giấy bút theo cho nó hách.

Tôi đó làm gì có bác biết rồi chứ. Nếu chưa thì xuống tận nơi mà coi, không có ai khám xét hạch hỏi giấy tờ gì cả. Nếu tới nơi không thấy những người con trai con gái nằm thêm thiệp trên chiếc bàn đá dài thì hãy vào mấy bệnh viện. Còn kịp chán. Kịp để thấy tận mắt những đầu ngón tay của người sinh viên nam nữ bị người ta lấy kim cắm vào tra tấn, thấy những ống chân bầm tím, những đầu gối bị tê bại, những mắt cá bị nện cho om ra, những vết bầm đen ở lưng ở ngực, những vết chạy điện ở... dzu.

Trong một chế độ Dân chủ có Hiến Pháp có Thượng viện có Hạ viện, có Đặc biệt Pháp viện, có Tối cao Pháp viện, người bị quan đến đầu cũng không thể nghĩ rằng

Nhà Nước lại có thể đối xử, lại dám đối xử, cả gan đối xử với những kẻ bị bắt giữ vì tình nghi như vậy. Muốn hết hoài nghi, muốn rõ trắng đen, họ đã đến, họ đã xem, và họ rung mình. Họ đây không phải chỉ là những người có đầu óc chống đối Chính Phủ. Họ còn là những người ủng hộ Chính Phủ hết mình, có khi vì quyền lợi riêng tư, có khi vì nhiệt tình, nhiệt cảm đối với chế độ. Ấy nhưng khi đi coi rồi thì họ ngã ngửa. Họ lắc đầu. Những cái lắc đầu của họ — những kẻ thương ông Thiệu, thương chế độ, bênh chế độ — những cái lắc đầu ấy quả đáng làm cho Tổng thống Thiệu lo nghĩ.

Chỉ còn mong rằng họ chưa phải là những kẻ cuối cùng...

Tất cả những ai đã đến bệnh viện sức vật quan sát hình hài của 10 sinh viên được tạm thích, đều công nhận cái điều cựu Cố Xây Dụng viết là đúng. Nhưng chỉ có một điều thắc mắc: làm thế nào để cựu có thể thấy được những vết chạy điện ở... dzu?

Cng Nghị

Hôm 24-4, tại Thượng viện, sau khi ông Nghị Chức tố cáo hai Tướng Đổng Cao Trí và Đặng Văn Quang, các ông Nghị đã vỗ tay rào rào để tán thưởng. Vì các ông khoái quá. Khoái vì có ông đồng viên nói lên điều mà các ông muốn nói, nhưng cóc dám nói, nay thấy có người khác nói hộ thì khoái.

Các ông Nghị Sĩ và dân biểu nước ta có tiếng là khoái ăn có. Giống như những con kên kên, thấy mùi tanh của xác chết, thì mò tới. Thấy báo chí tranh đấu, nhảy tới ăn có. Sinh viên tranh đấu, nhảy vào ăn có. Phê bình tranh đấu cũng nhảy vào ăn có. Thấy tướng tá tham nhũng, cóc dám tố. Phải đợi có người can đảm cùng mình gồng lên mà tố, rồi mới... vỗ tay ăn có.

Các ông Nghị, thật đáng buồn.

Bạn « ăn có » cuộc tranh đấu của Sinh Viên khôn như... bò

TIN... ĐỘC

HOÀNG NHAM Thâu lượm

Kép cái chửi kép đực Là những thằng hề phá hoại

★ NHIỀU THẮNG HỀ LẤY LÀM NHỤC QUÁ, TOAN TỰ TỬ.

SÈ GHÈNH.— Nguồn tin Nhà Hát Lớn cho biết hôm 24-4, kép cái Trần kim Thoa đã đi một đường chửi bới một số kép đực rất nặng.

Kép cái chửi rằng : « Tại sao khi các TPB tranh đấu thì lăn mình vào ăn có, nhưng khi thảo luận một dự luật thì những vị DB đó lại vắng mặt

bỏ phòng họp ra về, hay không chịu gơ tay biểu quyết. Không hiểu những người đó đến đây để làm gì ? Làm thắng hề, ăn mặc lỗ lảng hay những tên phá hoại... »

và trung ngay tút xuyết, đừng chờ... mà cả. Bằng cơ có giá trị pháp lý thường là nhân chứng và tài liệu bút lục hoặc hình ảnh.

Còn phe mình oan ức là ba Trương Viên, Quang, Trí cũng cần tỏ ra ta đây sạch, bị oan, bằng cách tạm xin từ chức cho tiện việc điều tra : đồng thời đưa ra những bằng cớ—nếu có—chứng tỏ 2 ông Nghị đã tố cáo.

Đây là ý kiến sau khi nội vụ đã xảy ra, tức là bom thối đã nổ phải ghi rõ như vậy là vì không phải cứ ý mình bất khả xâm phạm, tổ loạn lên, và bắt thiên hạ tạm từ chức.

Rồi sau khi điều tra, lẽ có lời ra là tố cáo thì cũng huê. Nếu như vậy, rút cuộc xã hội này sẽ chỉ còn toàn là... ngợm.

Theo một nguồn tin ở các rạp hát khác thì sau khi phe kép cái nói như thế, nghiệp đoàn những thằng Hề đã lấy làm nhục nhã. Nhiều thằng Hề đã khóc thét lên, có «thằng» còn định tự tử để rửa nhục.

Mặt khác, đề cập tới câu thắc mắc « không hiểu những người đó đến đây để làm gì », dư luận giới thông thạo đã cho rằng chỉ kép cái này gây thẹn mà chưa mừng quá. Họ đến đây để mần tuồng, lãnh lương, xuất ngoại để buôn lịch cời trường để vô tượng chàm và để nói phét, chứ còn để làm gì nữa !

Còn vấn đề « ăn mặc lỗ lảng » thì là...đi nhiên phường tuồng mà li.

● Muốn ăn có mà lại làm cho mình mất dịp ăn có thì chi còn nước ăn... cái khác.

□ Lời tuyên bố của ông L. C. T. trở thành trò trên nhất thế giới.

● Kê cấp ít khi tự nhận mình là dân « ăn chia ».

SÈ GHÈNH Chủ tịch UBTD/SV anh Đoàn Kinh, đã được trả tự do, sau khi « được » quý vị phú lít tâm quất và bắt giữ tại thêm Hạ Viện. Anh Kinh đã tuyên bố từ chức UBTD vì cho rằng « Cuộc tranh đấu của SV đã bị lợi dụng ».

Nhưng THSV Saigon và HỒĐDSV liên khoa không chấp thuận cho anh Kinh từ chức.

Ngoài ra, một đại diện trong HỒĐDSV phản nan rằng 3 mục tiêu tranh đấu của SV mỗi lúc một mờ vì bị lũng đoạn bởi chính quyền bởi một vài đoàn thể chuyên môn ăn có và bọn đầu cơ chính trị. »

SV trên cũng thẳng thắn lên tiếng : « Sau cuộc lễ truy điệu tại Ấn Quang và cuộc xuống đường chiều thứ 7 vừa qua... tập thể SV rất lo ngại trước những cuộc sách động phi SV. »

Nhưng lời tuyên bố trên đây rất đáng tin cậy, vì là do chính người có thẩm quyền trong cuộc nói ra, chứ không phải là do bọn CO nói mà bảo... nói láo ăn tiền. Bởi thế, càng đáng chú ý.

Trước hết, trong dịp lễ cầu an cho SV ở Ấn Quang, các chính khứa ăn có—trong đó

có G.S. L. C. T. và các đồng chí của ông — đã quả quyết không có ai ăn có vào cuộc tranh đấu của SV. Sự quả quyết của ông Trung đã trở thành... trò trên, và ông Trung đúng là gái đi già mồm như bọn C.O đã nhận định trong số báo trước.

Tuy nhiên ông Trung không nhận mình ăn có là phải. Bởi vì ít khi gái bán dâm nhận mình là đi, và dân « ăn chia » nhận mình là ăn cắp.

Thứ đến là việc phe Á.Q « xía vô » cuộc tranh đấu của SV. Quân chúng nói chúng rất có cảm tình với SV vì tin tưởng cuộc tranh đấu đó là chính đáng.

Do đó, khối Á.Q đã vô tình làm hại SV, phá hỏng cuộc tranh đấu của tập thể này. Cuộc tranh đấu mà hỏng, thì phe ăn nói sẽ... học xít, chỉ còn nước ăn... cái khác. Muốn ăn có, mà lại làm cho mình mất dịp ăn có thì đúng là khôn như...bò.

LỘN MỀ

Đề nghị I

Từ thuở xã hội Anamta có một nền sinh hoạt chính trị phồn thịnh, thì chợ chó bông bị cạnh tranh kịch liệt rồi đi đến tan rã.

Tuy nhiên, để bù vào đó, chúng ta lại có được những vị chính khứa đổi lập... chó đái, và chính khứa chuyên môn « ăn có ». Ngắm những vị này cũng đỡ nhớ chợ chó phần nào. Thời thì gọi là « không có chó bắt mèo ăn kít » vậy. Làm sao được. Số trời đã định.

Do đó, bọn C. O đề nghị nên lập ngay ra một cái chợ, gọi là « chợ chính khứa ». Địa điểm, không nên dùng lễ đường Hàm Nghi nữa, mà nên mang ra bùng binh Lam Sơn cho có vẻ...phương diện Quốc gia.

ĐỀ NGHỊ II: Tinh từ kép « ăn có » dùng để gán cho các chính khứa chuyên môn xía vô các cuộc tranh đấu của người khác, xét rằng chưa chính. Bởi vì các chính khứa này một khi xía vô như vậy, thật ra là có ý...ăn cắp» công lao của những người tranh đấu, vì thế làm thiệt hại cho phe tranh đấu.

Chẳng hạn trong cuộc tranh đấu của SV, có một số chính khứa và đoàn thể chính trị đã xía vô ăn có làm cho cuộc tranh đấu để mất chính nghĩa (lời SV/TE) như vậy là các chính khứa này đã định « ăn cắp » công lao tranh đấu của anh em SV.

YKCO

Bom thối

Trong tuần qua, có quả bom đã nổ giữa Saigon, không phải do Cộng sản thả, mà do 2 nghị sĩ thả. Và là bom... rất thối.

Đó là vụ 2 ông Nghị Chức và Sách tố cáo các ông Trương Viên, Quang Trí về tội tham nhũng.

Quả bom làm chấn động dư luận. Tham nhũng là một cái gì quá thường ở xã hội Anamta; Tuy nhiên dân chúng mỗi khi nghe nói tới tham nhũng là...té đái ra quần. Vì tham nhũng thường là những anh gộc.

Khi lên tiếng tố cáo các Trương Quang, Trí, ông Nghị Chức đã lấy danh dự của ông ta và tính mạng 3 đứa con ông ra mà thề là nói thật. Theo nguyên tắc lời thề của các NS và DB rất khó tin, rất « cá trê chui ống », vì qui vị đó là... chính khứa.

Tuy nhiên, ông Chức đã dám mang tính mạng 3 con ra để thề thì có thể tin được.

Về phía các Trương bị tố, có Trương Trí là phản ứng mau và mạnh hơn cả. Trương Trí quả quyết ông không hề làm bậy, cho rằng ông Chức vu khống và thách ông Chức đấu súng.

Trên nguyên tắc, những anh càng tham nhũng càng hay nổ mồm, nhưng Trương Trí hơn 20 năm đánh giặc không chết tức là số rất thọ. Do đó sinh mạng của Trương Trí rất quý. Thế mà ông dám mang của quý đó ra để làm một cuộc minh oan, thì cũng tin được.

Viết như thế không phải YKCO... «ba phải».

Nhưng, có nghĩa là hiện nay cả hai phe thực ra chỉ mới « bốc xê la bút » thông thường một cuộc « bốc xê la bút » thì « nông a ri về » Do đó YKCO tạm thời cho rằng cả đôi bên đều có thể tin được—nhưng chỉ mới... có thể tin được.

Còn tin được thật hay không lại khác, đòi hỏi đôi bên một vài hành động cụ thể.

Chẳng hạn phe tố tức là 2 ông Chức Sách cần phải trưng bằng cơ đảng hàng

MỘT TRUYỆN THÔNG MAN RỢ !

(TIẾP THEO TRANG 2)

Có, mai không ! Nhưng tình đồng chủng vì sinh mạng của hơn 600.000 Việt Kiều vô tội, chúng tôi đòi hỏi Chính quyền phải hành động tức khắc bằng sức mạnh nếu cần để chặn đứng những bàn tay đấm máu của tập đoàn man rợ Lol Nol đang quyết tâm, tàn sát đồng bào ruột thịt của chúng ta bất chấp đạo lý, những lời khuyên can Nhân Đạo của những Quốc Gia tân tiến. Nếu chính quyền còn có khéo dài các cuộc hội họp bàn cãi rồi mới thành lập được 1 phái đoàn để sang ủy lạo nạn nhân thì đó chẳng khác nào đồng lõa, khuyến khích tên Lol nol tiêu diệt số Việt kiều còn lại. Còn nếu bảo vì vấn đề ngoại giao cần «hài mềm dẻo thận trọng thì lại càng vô lý. Hiện tại ta không có một liên hệ ngoại giao nào với Cam Bốt. Dân Tộc Việt Nam vốn hiếu hòa và độ lượng, rất đúng ! Nhưng không thể vì thế mà dân quốc bé nhỏ có quyền gây hấn chém giết và cướp đoạt tài sản một cách trắng trợn tàn nhẫn.

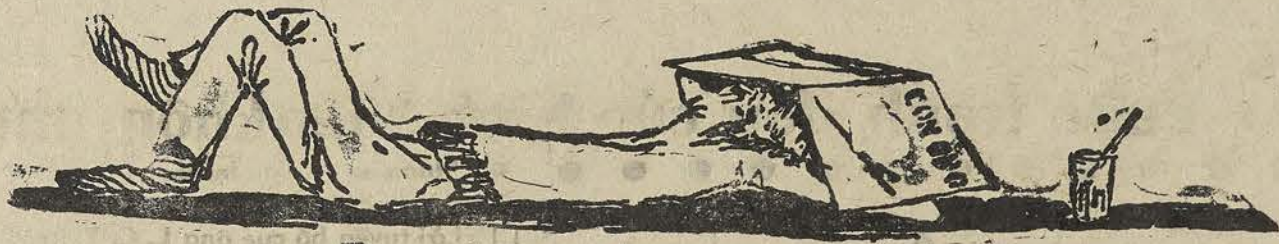
Nếu chính quyền cố tình làm ngơ vì đó là một chủ trương của ngoại bang phải gây sát trận thương trực ở bán đảo Đông Dương trong mưu đồ Đế quốc, ta vẫn phải im lặng sao ? Không, không thể thế được, từ xa mấy ngàn năm trước, dân tộc Việt Nam đã có truyền thống oai hùng, bất khuất, đến ngày nay được thể hiện qua những chiến thắng lẫy lừng trong 10 năm kháng chiến đánh đuổi quân Pháp ra khỏi bờ cõi. Tuy nhiên trong khi toàn dân kháng chiến, đã có 1 số người Việt cầm súng chống lại Tổ Quốc cam tâm chịu làm tay

sai bản giết đồng bào để thỏa mãn cá tính iron hèn... không đáng kể Người Việt Nam vốn khoan dung nhân đạo nên số người đó vẫn được quyền sống... để đến bây giờ vì thời cuộc nhớ nhằng đưa đẩy họ lên địa vị có quyền sinh sát, luôn mồm tuyên bố thương nòi yên giống my dân cũng có quyền hành, kéo bè kết phái lũng đoạn kinh tế quốc gia tham nhũng mua quan bán tước. Sru cao thuế nặng đều đổ lên đầu dân nghèo đói. Mỗi lần báo chí phanh phui những hành vi những lạm tày trời đều được những loại mồm loa mép giải ngoác ra cái chính, nguy hiểm. Còn gì trắng trợn hơn, những lời điều trần, giải thích của 16 quan Công Quyền, đánh đập bắt bớ được định nghĩa là đàn chào... mồi là công tay vút bỏ xe cây !

Qua 21 năm chiến tranh người dân vốn đi một môi từ tinh thần đến thể chất, ngày ngày được chứng kiến bao cảnh bất công. Cướp bóc mỗi ngày năm bảy vụ với đầy đủ súng ống, lựu đạn lính, đồng minh phóng xe như bay trong thành phố đung chết người bỏ chạy. Phương tiện duy nhất bảo vệ an ninh trong Đô Thành là Cảnh Sát Dã Chiến được huy động toàn thể đàn áp Sinh Viên, Học Sinh, Tiaung Phế Binh ngay trước mắt hàng trăm nghìn ký giả Quốc Tế. Như thế, niềm tin của người dân còn hay mất !

Trở lại vấn đề Việt kiều bị tàn sát Chánh quyền có bổn phận phải phản kháng mãnh liệt, phải có những hành động cụ thể cứng rắn mới hy vọng cứu thoát hơn 600.000 Việt Kiều còn lại đang mong chờ cứu viện từng giây từng phút trong tù ngục ở đất Cao Man.

LỜI VŨ

Cả kẻ dè nông

■ Điều Tra Ngay Tình và Trừng Phạt.

Trong số báo trước, tôi đã kể chuyện về đảng Mỹ đen, đi vào, đi ra một hiệu vàng tại Ngã Ba Ông Tạ. Đảng Mỹ đen này, đáng được mang so sánh với Quan Văn Trường thời Tam Quốc, một đạo phó hội với Lục Tôn, Kinh thị là tướng Đông Ngô từa đó con nít. Người đã tặng cho Quan Văn Trường bốn chữ "vãng lai tự đắc". Tôi và lui đều theo ý muốn của mình. Đảng Mỹ đen này thì cũng như vậy. Còn hơn như vậy nữa. Trước khi ra đi còn thân tặng ông chủ nhà hai viên kẹo đồng. Suốt cả một quãng đường dài hơn một cây số, không được Đảng Dùi Cui đàn chào. Tôi khi thoát khỏi vào trong một ngõ hẻm, chiêm được cái thể "một kẻ giữ ai, van người khó qua", đảng Mỹ đen đã hoàn thành được sứ mạng, lấy bớt được tiền viện trợ của mẫu quốc từ nước Giao Chỉ. Còn uy danh hơn xưa, khi đảng Mỹ đen để lại chiếc nón nhà binh nơi tiệm vàng, trên nón rành rành đề chữ Williams.

Những nhà văn phóng tác xứ tôi, cứ như nhà văn Hoàng Hải Thủy thường hay phiên âm tên các đảng Tây, đảng mèo bằng một cái tên Giao Chỉ thật đẹp William, ông Gã Thâm chắc sẽ phiên âm thành ông Uy Liêm. Vừa Uy lại vừa Liêm, tên của người thật đẹp. Tên quả xứng với người...

Xin ơn trên phù hộ cho Uy Liêm!... Đất nước tôi, đang thời kỳ loạn lạc. Một nhà báo Hoa Văn, ngay giữa thành phố, đã được bốn ông cướp âu yếm đàn chào, cướp ngay chiếc Honda giữa ban ngày. Ô. Chánh đảng Dùi cui cũng đã làm một phát thanh minh, thanh nga: chỉ vì đảng ông phải lo đối phó với các vụ biểu tình của Thương Phế Binh, của Sinh viên, nên không có thì giờ lo cho bọn cướp. Thật là những lời bào chữa đáng giá và rất đáng nên lưu ý.

Còn nhớ từ trước tới nay, đảng Dùi Cui đã dạy con dân Giao Chỉ nhiều cách để tự bảo vệ thân mình. Đặc biệt nhất là vụ tập cho đàn bà biết thổi còi. Lúc nào trong tay cũng phải nắm chắc cái còi, khi bị lũ cướp cạn, cướp đi mất cái gì quý giá, thì đưa cái còi lên miệng thổi. Lũ cướp sẽ sợ mà trả lại những thứ đáng giá ngàn vàng. Lời dạy của đảng dùi cui, các đảng đàn bà nước Giao chỉ chúng ta, không có mụ nào biết áp dụng, nên từ ngày ra thông cáo, chưa thấy báo nào đăng cái vụ thổi còi. Họ chẳng lâu lắm, mới thấy đảng khám phá một trung tâm huấn luyện đang thực tập thổi kèn. Tôi đã đi phỏng vấn một đảng đàn bà. Mụ này phát ngôn rằng, đi ngoài đường, mà tay cứ nắm khư khư cái còi, mặc cỡ... thấy mẹ. Còn bỏ vào trong bóp, khi lũ cướp giật mất cái bóp, thì cũng mất mẹ nó luôn cả cái còi. Lấy còi đâu mà thổi?... Bởi vậy, phương pháp của đảng Dùi Cui là một phương pháp lý thuyết, "nặng thuyết bất năng hành", nên đàn bà, con gái khi ra đường, vẫn cứ bị cướp giật như thường.

Gần đây, đảng Dùi Cui của Nhà Giao chỉ đã bị chiếu cố hơi kỹ. Nhiều Ủy Ban Điều Tra đặc biệt, chỉ lấy kính chiếu yêu, chiếu đặc biệt vào đảng Dùi Cui.

Nghe thấy thiên hạ phàn nàn về việc đánh đập dân biểu hành hung báo chí, cho Báo Quốc Huân Chương đi chỗ khác chơi, Nhà Nước đã hứa sẽ điều tra vụ này và trừng trị kẻ thừa hành lệnh không nghiêm

chính. Hoan hô Nhà Nước!...

Khi thấy các sinh viên bị tâm quất quá cần thận, thêm vào đó, có màn thoát y vũ của nữ sinh viên, Nhà Nước mà đại diện là ông thầy cãi Châu đã hứa hẹn là sẽ điều tra vụ này một cách nghiêm chỉnh. Hoan hô ông thầy cãi Châu!...

Khi thương phế binh đòi quyền trước dinh vua, những người lính què quặt này cũng được hưởng ơn mưa móc dùi cui. Lời oán than vang lên khắp chốn. Đức vua hứa sẽ trừng phạt kẻ gây tội ác. Hoan hô Đức Vua!...

Anh phóng viên Lỗ Vinh, lúc hành nghề, cũng đã được đảng Dùi Cui khện cho năm bảy dùi cui, đỡ nhẹ mắt hai cái ống kính dè nghề. Lỗ Vinh không cảm thấy đau đớn cho thân thể mà thấy quá đau cho túi tiền. Lấy gì nuôi vợ, lấy gì nuôi con?... Bèn khiếu nại. Quan Chánh Đảng Dùi Cui hứa sẽ điều tra ra thủ phạm. Hoan hô quan Chánh Đảng Dùi Cui!...

Nếu cứ cái đà viết nâng bi như thế này, chẳng tôi chắc sẽ phải viết hoan hô mỗi tay. Nhưng thấy những lời hứa về điều tra và trừng trị đầy rẫy, thốt ra từ miệng những kẻ sang có gang, có thép, mà vẫn chưa thấy một đảng Tây đen nào. Cái anh chàng mặc áo Montagut màu đỏ mà báo chí có đăng hình một anh chàng rất giỏi võ chỉ cần một phát atemi, cũng làm gục được "cô" ký giả ngoại quốc, vẫn cứ sống phây phây. Nhưng tôi nghĩ rằng Nhà Nước chúng ta sáng suốt lắm. Đã trừng trị thì phải trừng trị tận gốc. Không thể nào kết tội được những cái máy. Lỗi chính là người điều khiển cái máy. Người chiến sĩ cầm súng giết giặc, dù đứng ở phe nào, cũng không phải là kẻ sát nhân. Tội lỗi ở chính những kẻ đã gây ra chiến tranh, đã điều khiển chiến tranh, là những tên đứng đầu, đã ra lệnh đàn áp và đánh đập. Đó mới là kẻ đáng trừng trị!...

Về cuối thời Tam Quốc, vua Ngụy là Tào Mao, muốn giết kẻ quyền thần là Tư Mã Chiêu. Vua hô tập họp tôi tớ, mà dưới trướng, chỉ được ba trăm tên lính. Nhưng khi thế phùng phùng, vẫn cứ lên đường. Ra đến cửa cung thì gặp bộ hạ của Tư Mã Chiêu là Giả Dung, và một tên tướng quen có cái tên là Tnann Tể. Thấy Vua «lối» quá, Giả Dung bèn ra lệnh cho Thành Tể:

— Ngày thường ông Tư Mã nuôi mày để làm gì?... Cánh là dùng vào lúc này đây!...

Thành Tể hỏi lại:

— Bầm quan, giết hay là bắt?...

— Thì cứ làm thế nào cho nản chết đi là được!...

Ông Trống Thành Tể nhà ta đã được lệnh, bèn vác kích xông tới, đâm cno vua một kích. Vua bị văng ra khỏi xe, nằm chết một đống. Ngày xưa, Vua mà bị tịch là rắc rối, lòi thối to lắm. Các quan bộ hạ của Tư mã Chiêu, được lệnh phải đi tới các nhà bạn đồng liêu bao tang. Khi quan Tuân Khai đến nhà chú ruột của mình là Tuân Thái, báo tin vua chết, Thái khóc inh lên mà than rằng:

— Ngày trước, họ nâng ba con đều cho rằng chú không đáng được cháu. Nhưng bây giờ ta mới thấy rằng cháu còn kauya mới theo kịp cha!...

Rồi chạy tới bèn vua, gục xuống mà khóc than thảm thiết. Tư mã Chiêu, lúc

bảy giờ mới thấy sợ, bèn làm ra cái điều lập Ủy Ban điều tra một cách ngay tình, nên hỏi Tuân Thái:

— Sự thế đã như thế này, thì bây giờ phải làm thế nào?... Tuân Thái đáp:

— Chỉ còn một cách chém tên Giả Sung đi, thì mới có thể tạ tội được với thiên hạ! Giả Sung lúc này đang là con cưng của chế độ, giết đi thì lấy ai làm người phụ tá. Lại hỏi:

— Thử nghĩ «sút xuống» một chút được không?

Tuân Thái quả quyết:

— Chỉ có thể nghĩ «hơn lên» chứ không thể nào nghĩ «sút xuống».

Ý của Tuân Thái muốn nói rằng, cái thằng đáng chém, chính là thằng Tể tướng Tư mã Chiêu kia, chứ không phải là thằng Giả Sung. Tư mã Chiêu thì muốn cho Tuân Thái nghĩ «sút xuống», có nghĩa là chém đầu một tên Trống Thành Tể là được rồi. Bởi vậy, rất ngay tình và trung trực để kết thúc vụ điều tra, Tư Mã Chiêu cho bắt ngay Thành Tể, ra lệnh chém cả ba họ về tội giết vua. Thành Tể uất ức nói:

— Chính mày ra lệnh cho tao giết, bây giờ lại còn bắt tội tao là nghĩa lý gì?...

Nhưng uất ức cũng chẳng ăn thua gì... Vẫn bị điều tra ngoài chợ, chém chết cả ba họ!...

Tôi chép chuyện này ra đây, để nói về cái sự điều tra để trừng trị tội phạm của Nhà Nước hiện nay. Sẽ có vài ba chú tốt đen Thành Tể được trừng phạt. Không chừng trong đám này, có cả chú mập mặc áo Montagut đỏ và cộng thêm vài ba anh Dùi Cui hạng tôm tép. Người dân Giao Chỉ lúc đó sẽ ngợi khen Nhà Nước và gặt gù cái đầu: Công Lý của Nhà Nước Giao Chỉ thật anh minh, sáng suốt. Mừng vậy thay!...

Ôi, thật đáng thương cho những người bạn Cảnh sát đã chiến. Tôi đã chính danh gọi bằng tên thật của các bạn, không dùng tên đảng viên đảng dùi cui để gọi các bạn, vì tôi thương các bạn lắm. Ở trong thành phố này, diêm trang nhan sắc bằng chiếc áo giáp, đôi mũ sắt hai lớp, lại còn khiên và dùi cui, đâu có đẹp gì?... Cũng chỉ như tướng quân của Hồ xuân Hương: đầu đội nón da loe chớp đỏ, lưng đeo bị đạn rú thao đen! Được lệnh là làm. Đánh người thì mỗi tay mình. Lương cũng vẫn chỉ hơn bốn ngàn. Nào có được hưởng những gì sung sướng đâu. Chỉ thấy khổ cực và buồn chán.

Nhà Nước chúng ta, có tật là hay nghĩ «sút xuống». Một bạn nào đó, sẽ là chú là chú tốt đen, đưa qua sông, trong một bàn cờ. Rồi cũng sẽ uất ức mà than một câu như viên tướng quen Thành Tể trong chuyện Tam Quốc. Người ta nói vậy là đã thực thi dân chủ rồi đây!...

Nếu nói rằng «chỉ có nghĩ lên, chứ chẳng thể sút xuống», thì lại phải trừng trị một kẻ to đầu. Mà kẻ đó, chắc chắn sẽ là ông phụ tá, người vừa được ông Nghị sĩ Nguyễn Văn Chức âu yếm nhắc tới. Xin nói ngay rằng, đó là ông Chủ tịch Hội Đồng An Ninh Quốc Gia.

DÊ HỨC CÀN

Đố chơi đề chọc

L.T.S: Thành phần dự cuộc "Đố chơi đề chọc" này gồm 3 toán sau đây:

— TOÁN SÁNG SUỐT: Gồm toán những bậc "sáng suốt" không thể tả được.

— TOÁN MÙ TIT: Tuy mắt họ đui thật, nhưng khi họ không thua gì những "Hiệp Sĩ Mù".

— TOÁN BA PHẢI: xin đừng hiểu lầm họ thuộc về phe "đứng giữa".

Thách đấu « sếng »

HỎI: Ông Tướng Trí bị ông thượng Chức tố là "hạm", ông tướng bèn thách ông thượng "đấu sếng" để rửa nhục. Như vậy là ông Tướng khôn hay ông Tướng dại?

TOÁN SÁNG SUỐT.— Khôn dứt đuôi con nòng nọc rồi chứ gì nữa. Ông Thượng sợ không dám bắt, tức là chịu thua chịu nhận mình đã tố cáo. Còn nếu nhận đấu, thì ông Thượng lãnh kẹp đồng là cái chắc. Ông Thượng mà đi doang, sau này dứt còn dựa vào làm mở miệng tố nữa, lúc bấy giờ mặc sức cho ai muốn mần "hạm" cứ việc mần thả cửa. Quả thật trí ông ta cao thật!

TOÁN MÙ TIT.— Ấy chết, đừng có tưởng bở. Thách đấu sếng chỉ là trò của mấy anh thực dân mũi lõ hồi xưa, hoặc là của mấy chàng cao bồi Django ở Têch Xa. Làm vậy chỉ để cho người ta cười vào mũi mình, bảo mình là cháu của thực dân mũi lõ, con của Django sao?

TOÁN BA PHẢI: Chẳng phải khôn, cũng chẳng phải dại. Có điều khi đưa ra lời thách thức, ông ta

cũng đã thừa biết đối phương sẽ không bắt. Và dù có bắt, cũng sẽ có vô số người nhào vô « Ai can du, du tha cho nhau đi! »

BAN GIÁM KHẢO: Ba Phải thế mà phải: 5 điểm

Rồi sẽ ra sao?

HỎI: Giả dụ là trận đấu sếng giữa ông Tướng và ông Thượng diễn ra thật. Quý vị thử đoán xem hậu quả sẽ ra sao?

TOÁN SÁNG SUỐT: Còn phải hỏi: ông Thượng sẽ ngum củ tí. Ông tướng sẽ ra tòa, nhưng không phải vì tội "hạm", mà vì tội có sát hay ngộ sát gì đó. Rồi cuộc ông cũng sẽ được tha bổng theo đúng tinh thần "pháp bất vị thân" kết hợp "vội huynh đệ chi binh".

TOÁN MÙ TIT: Ông Thượng sẽ ngum, đúng. Nhưng mà nhục thì còn lâu mới rửa được, vì ngàn năm bia miệng vẫn còn tro tro.

TOÁN BA PHẢI.— Không chừng chính ông Tướng lại để cho đối phương bần minh mà ông không thèm bần trúng đối phương cũng nên. Như thế cho ông Thượng đi nằm áp, còn ông Tướng sẽ được nhiều người tiếc thương hơn!

BAN GIÁM KHẢO.— Toán mù tit đường như chưa mù hẳn: 5 điểm!

Trị tội Lòng Non

HỎI: — Tội ác của gã Lòng Non đối với Việt Kiều của ta thật là chất cao như núi. Quý vị thử nghĩ xem có cách gì trị tội gã cho đáng đồng tiền bát gạo không?

TOÁN MÙ TIT: Gã « cấp duồn » đồng bào mình, thì cũng « cấp duồn » lại gã cho nó huê!

TOÁN BA PHẢI.— Không được, gã là người của Mèo, trước khi muốn trị tội gã, mình cũng nên hỏi qua người Mèo có ở không đã rồi hãy tính.

TOÁN SÁNG SUỐT.— Việc gì phải hỏi ai. Cứ việc phong cho hắn làm ngoại trưởng, và đổi tên hắn thành Lòng Bó Cu, thế là đỡ tổn xương máu, ta được tiếng là nhân đạo, mà hắn cũng chết một cửa tứ rồi.

BAN GIÁM KHẢO: Được lắm! toán này quả là sáng suốt! 5 điểm!

Những người khôn khéo bao giờ cũng nói sau

Ngoại trưởng Trần Văn Lâm như định phải là người khôn khéo, vì không khôn khéo ông không thể làm Ngoại trưởng được. Lý luận con cù nhày vậy mà đúng. Trong vụ những người chiến sĩ Khmer anh dũng, tiêu diệt hàng « tiêu đoàn nhân dân ta », tức người Việt ở Miền, mà đa số là đàn bà con nít. Ngoại trưởng đã im lặng, sự im lặng của ngài thật cao quý, mãi cho đến lúc ngài nhìn thấy những bức hình chụp những xác người Việt bị chặt đầu, trối sâu, trôi sông, ngài mới dịu dàng lên tiếng trước Thượng Viện. Ngài đã đóng vai luật sư biện hộ cho hành động tàn sát của bọn lính Khmer. Ngài nói: Trong ý thức căm thù C.S, người anh em Khmer đã không phân biệt được ai là người Việt xấu, người Việt tốt, vậy hay nhất là họ giết hết để khỏi lo hậu hoạn. Ngài còn nói: Trước vụ này ta đau lòng lắm, nhưng vì tương lai đất nước, vì sự cần thiết tái lập bang giao nên ta không thể nào làm mạnh được, ta phải dành một cái cửa hậu cho sự tái lập bang giao đó. Nghe lời nói của Ngài, mà lòng thẳng dân đau xót, chỉ vì một cái cửa hậu thôi, mà ngài nỡ để hàng trăm, hàng ngàn Việt Kiều phải ngã xuống. Bộ ngài tính lấy xương của họ để dựng công ư. Bộ ngài tính lấy máu của họ để sơn phết công hậu bang giao cho đẹp ư? Còn nước mắt của họ nữa, còn nỗi đau nhục của họ nữa ngài tính dùng cái đó làm chi, phải chăng để làm hoa, làm lá, làm đèn « như nghị Việt Miền » treo trên công hậu. Bỗng thay và cũng xót xa thay!

Tổng thống của chúng ta cũng đã nói mi mi là chúng ta đã thương thuyết mật với chính phủ Lon Nol, nhưng chẳng ai biết ta thương thuyết cái gì, chuyện của chính phủ, chẳng dân dù công lưng đóng thuế cho chính phủ xài sức mấy mà được phép biết, nhưng thẳng dân hàng ngày nghe thấy, nhìn thấy những tin đau lòng, Việt kiều vẫn bị tàn sát, Việt kiều đã chạy thực mạng qua biên giới về với đất mẹ náu nương mà bị bạc đãi, bị thanh lọc, bị phơi nắng ở vùng Gò Dầu Hạ. Con Ông chắc ngài Ngoại Trưởng không tin đâu, vì chính phủ đã ra chỉ thị cho các tỉnh biên giới phải đón tiếp đàng hoàng mà, phải trợ cấp đầy đủ mà, thưa ngài Ngoại, chỉ thị nào mà không đẹp, nhưng người thì hành chỉ thị có làm đẹp hay không đẹp lại là chuyện khác. Ngài muốn biết rõ sự đón tiếp, cứu trợ ra sao, xin ngài nên giả làm thường dân đáp xe đò lên vùng đón tiếp ngài sẽ thấy chứ mà ngài ngự mệc sơ đét, có cảnh sát mở đường thì chuyện sẽ khác ngay. Người dân có tí quyền của chúng ta thường có máu kịch sĩ, nên thường hay nâng phần trình diễn.

Nửa đùa nửa thật

Cho tới ngày hôm qua đây, nghĩa là sau gần một tháng máu người Việt chảy trên đất Miền, và sau những cuộc xương đường của sinh viên lên án bọn khát máu Lon Nol, đốt hình nộm, và chiếm tòa đại sứ Miền ngày trước, Ngài Ngoại trưởng mới ra thông cáo của Bộ, nói lên niềm căm phẫn của chính phủ VNCH trước hành động tàn sát người Việt trên đất Miền. A men và Nam mô a di đà phật, hồng phúc của VNCH còn vượng, nên đến giờ thứ 25 Bộ Ngoại Giao đã ra thông cáo, và các sự muộn màng này đã chứng tỏ ngài ngoại trưởng quả là người khôn khéo, vì người khôn khéo bao giờ cũng nói sau, và làm sau mọi người. Xin ơn trên phù hộ cho ngài, để ngài luôn luôn sáng suốt, khôn khéo mà làm việc nước.

S-igon vẫn chìm trong cơn sốt

Tình trạng chính trị VN, hết như thân xác con gà bị xé phay trên gỏi. Saigon vẫn còn chìm trong cơn sốt, Sinh viên Học sinh, Thương Phế Binh lại tiếp tục xương đường, Cảnh sát Dã chiến lại tiếp tục dùng lưu đạn cay, lưu đạn ói mửa, dùi cui giải tán, đường phố Saigon lại bị tiếp tục cấm lưu thông vì những hàng rào kẽm gai phong tỏa. Con sốt Saigon đã kéo dài hơn một tháng nay, và không biết sẽ kéo tới ngày nào, kẻ bị quan cho là cơn sốt sẽ chấm dứt khi con bệnh bị tầu hỏa nhập ma, hay bị ngum củ đèo. Có người ngoại quốc nói đi cái xứ VN này sao mà lắm bệnh thế, cái ung thư Cộng Sản ngày một lớn, bệnh lao kinh tế ngày một ăn nát hai buồng phổi, bệnh lậu tham nhũng tiêu dân bộ sinh dục, bệnh ghê và đau mắt xuống đường làm ngứa ngứa khó chịu, trong khi đó bệnh thủ dâm tài chánh ngày càng nặng, tiền bạc cứ theo đà thủ dâm mà chảy ra ngoài hoang phí. Con bệnh VN chỉ có thuốc tiên mới chữa được, chứ Đờ La bây giờ hết công hiệu.

Con Ông thấy người bạn ngoại quốc nói đúng, tương lai VN bây giờ là những nghĩa địa mệnh mỏng, mệnh mỏng như sa mạc, mệnh mỏng như biển Thái Bình (chẳng Thái Bình tí mẹ nào cả).

Nghị sĩ Chức tới thăm Mạc Đình Chi

Người can đảm Nguyễn Văn Chức vừa húc đầu vào bức tường đồng, vách sắt là... giai cấp tướng lãnh. Ông

Miền phạt

HỎI: Trong trường hợp chính quyền Cầm bắt cứ tiếp tục trò « cấp duồn » bắt buộc ta phải lập một Đoàn quân Miền Phạt, thành phần nào nên cho đi tiên phong để sớm đem về thắng lợi?

TOÁN BA PHẢI.— Nên cho các nhà ngoại giao đi trước. Các ông ấy chỉ cần đem cái miệng lưỡi ra hoạt động là dân đầu gà đít vịt cũng đã co rúm người cả lại với nhau rồi.

TOÁN MÙ TIT: Đầu có được. Muốn phạt cho mau, cứ việc cho Phế Binh và Sinh viên Học sinh đi đầu. Họ hăng hái lắm mà, chính họ đề xướng ra chủ trương Miền phạt đó chứ ai?

TOÁN SÁNG SUỐT: Cũng vẫn chưa được. Lính quê chống nạng đi đầu có mau, còn Sinh viên Học sinh chạy có nhanh thật, nhưng chỉ được cái là hét và ca hát, dân Mầm Bò Hóc không mấy ngán. Muốn chắc ăn, nên cứ thành phần vẫn thường đi đập đi hốt Lính Quê và Sinh Viên Học Sinh ấy. Lòng Non Ma Tắc mà trông thấy là lập tức phải vắt giò lên cổ, ta bắt chiến cũng tự nhiên thành.

BAN GIÁM KHẢO.— Một lần nữa toán sáng suốt rất đáng khen, đáng được cử làm phụ tá cho đoàn quân Miền Phạt: 5 điểm!

Thủ phạm?

HỎI: — Trong khi chờ đợi Ủy Ban điều tra làm việc, đồ quý vị biết ai là chủ nhân số giấy bạc 500 đồng đựng trong 4 chiếc va ly bị phát giác ở Tân Sơn Nhứt?

TOÁN MÙ TIT.— Của một tổ chức buôn bạc khổng lồ trong đó có nhiều ông bự cầm đầu. Báo chí nói nhiều rồi, khổ lắm hỏi mãi.

TOÁN SÁNG SUỐT.— Làm gì có ông bự nào. Chủ nhân chính là anh Ba tàu đi theo áp tải 4 chiếc va ly chứ ai vào đây nữa?

TOÁN BA PHẢI.— Đấy rồi quý vị coi: chủ nhân của nó sẽ là Cộng Sản lũng đoạn nền kinh tài của Quốc gia.

BAN GIÁM KHẢO.— Bối nhảm hết. Trong khi chờ đợi thì chủ nhân của giấy bạc chỉ có thể là nhà Ngân Hàng đã cho nó soóc tí ra!

đã khui những chuyện bê bối sau bức tường thành đầy súng đạn, uy quyền và lễ dĩ nhiên ông bị phản kích, một vị tướng đã thách ông đấu súng. Theo ông Tướng, chỉ có máu mới rửa được nhục không biết ông nghị Chức có nhận lời đấu súng không, chứ Con Ông thấy hôm qua ông Chức thơ thần đi trong nghĩa trang Mạc Đình Chi. Ông vào đấy làm gì, để tìm ý thơ như Êt gát Pô ơ khi sáng tác bài « con Quay » chăng? hay ông vào nhìn những nấm mộ mà để lòng lảng xuống khi suy luận về ý nghĩa cuộc đời hoặc giả ông vào để tìm trước cho mình một nấm đất?

Ở VN này chưa có cuộc đấu súng công khai nào nhưng cũng chẳng một ai mong những cuộc đấu súng công khai xảy ra, vì trên 20 năm, máu người Việt đã đổ vì súng đạn nhiều rồi. Con Ông chỉ tin nghị sĩ Chức nhận lời đối thoại công khai với ông Tướng, để rồi sau đó dù ra sao, những người cùng lo cho đất nước khôn khổ ngàn năm này sẽ ngồi xích lại bên nhau và làm việc nước. Mọi oán thù hãy thả trôi theo giòng trường giang. Mong lắm thay!

Cỏ nhà hàng xóm bao giờ cũng xanh hơn

Câu trên là câu nói cửa miệng của Tây phương tương đương với câu ngắn gọn hơn nhiều của An-nam ta: Đứng núi này trông núi nọ.

Áp dụng câu nói trên vào lập trường chính trị giữa hai khuynh hướng quốc gia và cộng sản thấy cũng rất đúng cho bước đầu của hai bên. Chẳng hạn theo lời của nguyên quốc trưởng Cam-bốt, ông hoàng Sihanouk, thì các sinh viên Cao-mên du học ở Paris đều khuynh cộng, các sinh viên Mên du học tại Mạc Tư Khoa hay Bắc Kinh thì lại đương nhiên được giải độc và hướng về quốc gia.

Năm 1957 trong cuộc Tổng tuyển cử ở Lào thì trong vùng quốc gia dân chúng bỏ phiếu cho đại biểu cộng sản, trong vùng cộng sản dân chúng bỏ phiếu cho đại biểu quốc gia.

Hiện nay thì dân chúng ở vùng quê hẻo lánh chống cộng ra rít, lực lượng khuynh cộng thì lại mọc nấm ở Saigon.

Một bà ở bên Khánh Hội đời nước từ năm 1955 sang Cao Mên lập nghiệp, vì bà cho là nước nhà không yên ở làm gì! Vừa rồi thoát nạn « cấp duồn » bà trở về đất mẹ, lòng vườn thơ thới hân hoan và thấy rằng không đâu đẹp bằng quê mẹ.

Bà đã hiểu thế nào là cộng sản! Cộng sản Việt cũng như cộng sản Tàu thì cũng khôn lín như nhau. Đến anh « quốc gia » Miền thì lại bắt Việt kiều làm con tin và « cấp duồn » khi bị Việt cộng tấn công thì cũng khôn nạn không kém. Ôi chỉ có quê hương Việt đẹp cả về cảnh lẫn tình.

PHÚ ĐỀ GIAO CHỈ

Nhất Trí Nhì Quang

MÀO ĐẦU : Vô Kỵ này không phải là Vô Kỵ của Ý Thiên Kiếm. Đồ Long Đao, do đó, rất rất trước cả ma giáo lẫn chính giáo. Nhân những kẻ bất khả xâm phạm vừa chơi những kẻ... bất khả xâm phạm, Vô Kỵ bên ngoài tay, bàn lão vài đường. Những đường Mao Tôn Cương sau đây không nhằm bênh "quân ta". Bởi vì, cái thứ Kiều Phong, Lệnh Hồ Xung vốn dẽch được ma giáo và chính giáo ưa thích trên cõi đời này.

Tuần báo *Điền Hậu* vừa làm một quả đánh bóng bốn tướng quân Giao Chỉ. Có câu "ca dao" hôm nay như vậy:

Nhất Thắng
Nhì Chính
Tam Thanh
Tứ Trường

Điền Hậu vô cánh bay hôm trước thì hôm sau, tại diên đàn thượng viện, nghị sĩ khôn ngoan nhất nước Nguyễn Văn Chức, tư "công dân" Chức, cảm khái về iên bức tranh vân cầu có sẵn hai mẫu người tang thương. Nghĩa rằng thì là, "công dân" Chức rất "bỉ đĩ" — chữ nghĩa của tướng quân họ Đỗ — sáng tác "ca dao" mới:

Nhất Trí
Nhì Quang

"Công dân" Chức hứa hẹn sẽ nối thêm bốn tướng quân... "tham nhũng" — chữ nghĩa của "công dân" Chức — vào câu "ca dao" nếu Tổng thống sáng suốt của chúng ta không chịu sáng suốt thêm.

Chưa đủ, ông nghị đang lên Phạm Nam Sách với vàng nói gương ông "công dân" Nguyễn Văn Chức bằng cách "ổ thẳng, tố mạnh, "ổ đúng" — ý của ông Sách — đại trong Cao Văn Viên!

Phản ứng lệ

Một số nhật báo lớn đã ủng hộ lập trường hai nghị sĩ Chức, Sách ra mặt. Vì bệnh ra mặt nên không chơi trò ma giáo. Hôm sau, Hòa Bình nhanh nhẹn đăng nguyên văn hai bức thư... phản ứng lệ của tướng quân Đỗ Cao Trí và tướng quân Cao Văn Viên. Đỗ tướng quân phản ứng rất... sấm sét. Khi vũ sĩ sai đôn văn thì văn nó lệch lạc. Do đó, thư của Đỗ tướng quân đã làm lợi cho đối thủ. Trái lại, thư của Cao tướng quân thì tỏ ra người diêm dâm, văn võ toàn tài, một cách biểu diễn kiêu ba chân. (Đại tướng Viên có cử nhân văn chương, chắc đã học qua câu ca dao "Đùi ai nói ngả nói nghiêng, Thùi ta vẫn vững như kiềng ba chân". Vô Kỵ cần chú giải ngay, kéo có anh đốt diêm tích lại "anh tặc péc tê" lão là Con Ong nó xỏ đại tướng, nó bảo đại tướng là cái kiềng nấu nước thì khen đại tướng hóa ra gây họa. Bỏ bu!)

Đỗ tướng quân tự nhận mình là "vô biên" và đòi bắn súng chày máu lấy máu rửa hận! Cao tướng quân rất nhỏ nhen, kẻ khê bọn con buôn chính trị.

Cũng phản ứng lệ

Về vụ Đỗ tướng quân đòi "Đuy en" đăng la bu báo Hòa Bình thuật lại chuyện văn hào Anatole France, tác giả cuốn "Le livre de mon ami" mà chúng ta đều đã đọc hay đã học một đoạn, nhất là cái đoạn nói về kỷ niệm tự trường: "Giờ ve vu đĩa xo cò mớ rập pen tú lè dăng lư xiên a dzi tề đờ lờ ton". Ông văn hào Anatole chê một vị tướng quân thối mồm. Bị ông này đòi... "đuy en". Anatole cười rằng: "Đuy en làm quái gì. Rùi tôi chết, mồm ông vẫn thối. Mà đầu ông chết mồm ông còn thối hơn ở dưới suối vàng!"

Hôm sau nữa, nghị sĩ Bùi Văn Giải bênh "hội nhà" miệt thị cái trò "đuy en" đã man, mọi rợ chỉ có ở thời thượng cổ! (xin lỗi nghị sĩ, ở thời trung cổ đấy. Nghị sĩ nên lấy thí dụ từ Le Cid cho nó tiện). Thời này, nói theo nghị sĩ được Đỗ tướng quân ca ngợi can đảm là nghị sĩ Tôn Thất Einn, chỉ nên thành lập một ủy ban điều tra

Trả miếng

Nghị sĩ Trần Văn Đôn nhiệt liệt hoan hô lòng trong sạch của đại tướng Cao Văn Viên. Nhưng ông André đã chơi xỏ đại tướng Viên một đòn thật ma giáo. Ông nói

trắng là phu nhân đại tướng tham nhũng, đã từng rử phu nhân của ông mần áp phe! Ôi thương nhau thế thì bằng mười hai mươi rồi. Người ta đồn rằng André đã trả miếng bức thư của Đại Tướng Cao Văn Viên.

Trời ơi, lịch sử Đông Tây kim cổ đâu có kết tội Đất Kỳ, Bao Tự, Tây Thi và... Trần Lệ Xuân. Mà chỉ nặng lời xỉ nhục Trụ vương, Châu Vương, Ngô vương và Ngô đình Nhu! Bị ông tướng về vườn André Đôn chơi quạ này, đại tướng Viên đau hơn là bị nghị sĩ Phạm Nam Sách tố cáo.

Im lặng

Người im lặng là tướng quân Đặng Văn Quang. Tướng Quang bị tố rất kỹ nhưng ông không tỏ thái độ. Im lặng là khôn hay là biểu diễn một sự khinh bỉ? Người im lặng hơn hết vẫn là Tổng Thống. Tổng Thống đứng giữa ngã ba đường. Trước mặt là Tô Quốc. Bên phải là chiến hữu. Bên trái là dân. Tổng thống, chưa hiểu, sẽ tính toán ra sao. Trong khi ấy, tướng Đỗ Cao Trí quả quyết Tổng Thống sẽ lên tiếng ở Tôi Hát Và Nói và Tôi Thích Vào Nói!

Sự to tiếng của nghị sĩ, sự đòi đền máu của Đỗ tướng quân, sự im lặng của Tổng Thống không biết sẽ đi về đâu. Điều chắc nhất, dân gian đang có đề tài mới để quên đi cảnh lựu đạn cay chống xuống đường!

Người của Tổng thống

Giữa cái khí thế... buồn nôn ấy, nhật báo Hòa Bình cho đăng mẩu tin của một phái viên ngoại quốc. Phái viên này đề cập lờ lững con cá vàng về một quyết định nào đó của Tổng Thống. Chọn dân hay chọn tướng? Đồng thời, phái viên này cho biết một trong hai nghị sĩ "chiếu tướng" là người của Tổng Thống". Ông Phạm Nam Sách hay ông Nguyễn Văn Chức là người của Tổng Thống đây?

Xin hai ông lên tiếng giùm. Nếu là người của Tổng Thống, mà chiếu tướng thì không có gì ngoạu mục cả, nếu không nói là hèn. Chiếu tướng kiểu đó chỉ là làm công việc của gia nô. Trương Vô Kỵ không tin ông Sách hay ông Chức lại có thể làm công việc của gia nô. Vậy các ông cần lên tiếng. Nếu hai ông phủ nhận là người của Tổng Thống thì đích thị thẳng phái viên ngoại quốc kia sẽ là gia nô của một ông tướng! Nhưng, tướng Trí, tướng Quang — nhất là tướng Trí — công khai nói mình trong sạch, nghèo mướp, tiền đâu thuê phái viên ngoại quốc? Ấy mới là sự bí mật.

Mà thôi, nghị sĩ là cái gì to tát dẽch anh nào dám động đến lông chân, trừ những thẳng viết báo nham nhỏ, tướng lãnh cũng là cái gì to tát rất nên sợ hãi. Đề những cái to tát dựng những cái to tát. Trương này chỉ là kẻ bắt chó chạy rông bàn luận ầm ờng đòi lời ngỏ ngằn, các ông nghị tha là chắc rồi, quý vị tướng chẳng nên chấp nhận nếu cái lối bàn có vẻ "nâng bi" cả đôi bên.

Tạm cáo biệt quý vị, em trở về chuyện bắt chó của em. Có lẽ sẽ vui hơn.

Cơm kiem ước chơi thịt tư bản

Chiều chủ nhật tuần trước, tại sân Cộng Hòa có một trận túc cầu giữa hội tuyển lính Giao Chỉ và hội tuyển lính Úc Đại Lý. Quân ta đã chơi rất anh dũng và anh dũng thua 1 bàn. Khán giả phàn nàn rằng quân ta, đáng lẽ, thua 2-1 mới đúng. Phải sút lọt lưới Úc một quả. Hai ba lần tạo chiến thắng trước gôn địch, ta đều đá nhẹ, đá ra ngoài, đá bóng tít. Quân ta thiếu hàng tiền đạo bén nhọn với những cú dứt quyết định.

Than ôi, trách quân ta thật tội nghiệp. Lính Giao Chỉ nghèo thấy mồ. Cơm toàn rau muống, chám mí lỵ tàu vị yêu Con Chuột! Sức lực đâu mà cầm cự. Giới lăm, trước ngày ra quân, ta mới được biết mùi thịt bò xà lách. Trong khi đó, địch no giàu, nó o bế cầu thủ của nó. Nó ăn uống toàn cao lương mỹ vị.

Cứ nhìn đồ uống giờ giải lao của Úc Đại Lý thì biết. Mẻ kiếp, một viên đá cục nó cũng mang từ Úc sang. Nước uống của nó do Tòa Đại Sứ chứa trong cái bình xít không một tí vi trùng. Quân ta được chai cô ca, chai xá xí có ruồi là phúc lắm rồi. Địch nó to con gấp hai ta, nó giàu gấp nghìn lần ta. Vậy mà ta chơi nó, làm nó thất điên bát đảo, ta chỉ thua có

TRƯƠNG VÔ KỶ cầm tròng

một trái, so với Hương Cảng giàu có, ta đáng hãnh diện chán.

Hoan hô sự thua của ta. Hoan hô hội tuyển lính Giao Chỉ. Các anh đã chơi tận tình, chơi xả láng, chơi bằng cái thân xác... Kiếm ước, bằng nước da tái mét thiếu vi ta min! Hoan hô thần tượng già Đỗ Thới Vinh Hoan hô Phụng, hoan hô tất cả.

Trừ mấy ông có bốn phận sắp xếp chỗ giấy mời thì không được hoan hô.

Văn chuyện apollo 13

Có dư luận cho rằng truyện trực trặc của Apollo 13 là do Mỹ dàn cảnh để thu hút sự chú ý và cảm tình (lòng trắc ẩn) của thế giới. Sau khi đã trở về an toàn thì lại thu hút được lòng cảm phục của thế giới về kỹ thuật chính xác và an toàn của Mỹ. Người ta viện lẽ: ba ngày trước khi phi thuyền trở về đáp xuống Thái Bình Dương vào lúc dương lâm nạn mà đài Huston đã tiên đoán trước ngày, giờ, và địa điểm phi thuyền sẽ đáp xuống. Người ta còn viện thêm: thoát khí hay tin Apollo 13 trực-trặc, Nga đã loan báo sẵn sàng dùng hạm đội để vớt phi hành đoàn Mỹ trong trường hợp phi thuyền rơi lạc vào hải phận do hạm đội Nga kiểm soát. Nhưng sau đó Nga hoàn toàn im lặng, phe lờ. Dư luận cho rằng Nga trùm số lá vốn số trường về những trò dàn cảnh xảo trá như vậy, nên nay chỉ vô vấp phút đầu, sau đó tỉnh ngộ và linh cảm ngay chuyện lưu manh có thể có trong việc Mỹ dàn cảnh.

Dù chuyện đó là chuyện thật, hay dàn cảnh thì Mỹ cũng đã chứng kiến mối cảm tình trắc ẩn chân thành của cả thế giới. Chính phủ Mỹ có thể lấy người mà soi gương cho chính mình, và tự đặt câu hỏi liên hệ: «Liệu mình có chân thật với nhân loại như nhân loại đã chân thật với mình?»

Văn còn chuyện Apollo

Tin chính thức cho hay: Sau vụ Apollo 13 tuy lâm nạn mà vẫn về địa cầu chính xác đã làm xúc động các khoa học gia trong viện hàn lâm khoa học Nga. Các vị này đã chính thức viết một bức giác thư gửi đến giới lãnh đạo Nga xác nhận kỹ thuật Nga hoàn toàn thua kém Mỹ, và lý do của sự thua kém đó là do chính sách kém dân chủ và kém cởi mở của Nga. Đó là một nhận xét sáng suốt của những nhà khoa học và cũng đồng thời là những nhà triết học. Đã đọc tài thì còn cởi mở và sáng suốt cái con mẹ gì nữa. Điều trên có lẽ chỉ ông Trần Văn Ân là phản đối, bởi theo ông thì còn một loại độc tài sáng suốt nữa chứ!

Truyện Apollo 13

Dân Giao Chỉ suốt dòng lịch sử của đất nước gặp biết bao nhiêu chuyện truân chuyên, nên thiên hạ vinh quang thì thấy kệ thiên hạ, nhưng thiên hạ thụ nạn thì luôn luôn đem lòng xót thương. Apollo 13 lúc lên, dân Giao Chỉ ít người để ý vì nghĩ rằng việc lên nguyệt cầu giờ đây cũng như dân Saigon đi chợ Bến Thành có gì là đáng ngại. Kịp khi nghe Apollo lâm nạn thì mọi người đổ xô vào nghe ngóng tin tức hàng ngày, hàng giờ, và đêm thứ bảy thiếu gì người chờ thức đến hai giờ sáng rạng ngày chủ nhật để nghe trực tiếp truyền thanh tự đài Mỹ về tin tức trở lại địa cầu. Khi hay cả phi hành đoàn Mỹ đã an toàn đáp xuống mặt biển mọi người mới thở phào nhẹ nhõm đi ngủ để rồi sớm hôm sau thức giấc lại tiếp tục chịu đựng chữ bới, và đối phó với đời sống cơ cầu do chính sách Mỹ du nhập viện trợ và đương làm áp lực ở đây.

Đời như vậy đấy. Sự bố chúng nó!

Lừa tuổi thích ô mai

Nhà xuất bản Thiên Hương sắp tung thêm cuốn truyện dài thứ ba của Duyên Anh. Đó là cuốn LỬA TUỔI THÍCH Ô MAI. Bạn đọc thích thứ văn chương nhẹ nhàng như gió heo may lướt nhẹ qua hồn... kiem ước, hãy đón mua cuốn này. Giá có một cạ Lê văn Duyệt. Rẻ rẻ. Văn chương rẻ hơn thức ăn của gà là cái chắc!

In tại nhà in Dân Ng... 54, Võ Tánh Saigon
Quản Lý: Bà HOÀNG-THỊ-QUÝ